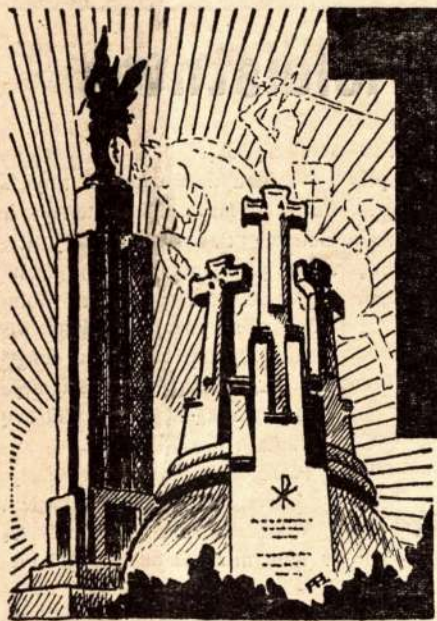

TEVISKES AIDAI

ECHOES OF HOMELAND — Lithuanian Weekly

LEIDŽIA AUSTRALIJOS LIETUVIŲ KATALIKŲ FEDERACIJA

MELBOURNE, 1956 M. RUGSĖJO 6 d. — Nr. 30

POLITINĖ APŽVALGA

Keturi frontai

Vakarų laisvojo pasaulio vienas svarbiausių ir atsakingiausių narių — Anglija šiuo metu yra pavojingos karo parengties padėtyje. Jei-

Kipro salos frontas

Mus stebina, kad Anglija, turėdama šimtmetines kolonizatorių patirtis, vis dėlto nesugebėjo išlaikyti tokia mažą salėlę, kaip Kipras, savo įtakoje. Jau dabar Kipras yra sukilimo ženkle prieš Angliją. Prie pačių moderniausių metodų pritaikymo kovoje su Kipro partizanų jėgomis, Angliai nepajėgia užgniaužti teroro veiksmų. Karo atveju Kipro bazių apsauga iš Anglijos pareikalautų labai daug jėgų ir šnipinėjimo bei sabotazo veiksmai galėtų labai apsunkinti ir

Viduriniu Rytu frontas

Šiuo metu ruošiamasi Kairo konferencijai, kuriai vadovauja Australijos premieras Menzies. Padaryti Egipto atstovų spaudos pranešimai ir nuotakos, ypač prancūzų spaudoje, rodo, kad susitarti nebus lengva, o gal ir visai negalima. Egiptas jau dabar smarkiai susierzinęs Anglų diplomatų šnipinėjimo akcija. Egiptiečiai išvijo keletą spaudos atstovų, keletą diplomatų suėmė ir reikalauja atšaukti Britų atstovą Kaire. Angliai atsakė tokomis pat priemonėmis, reikalaujanti Egiptą atšaukti iš Londono du diplomatus. Derybų sutrukdytų labai rūpestingai ruošiasi ir veikia Sovietai. Karo gaisras Vid. Rytuose sovietams reikšė didelių laimėjimų, nes jie daug laimėtų, įtraukdami Vakarus į karą su Arabais. Tuo jie ne tik kariaiškai nusilpnintų Vakarus, bet ypač sutrukdytų Europos normalų apsirūpinimą alyva ir benzinu, ir tuo sustabdytų Vakarų ekonominio gyvenimo normalią plėtotę. Milžiniškas propagandos aparatas made in Moskau veikia šiuo metu Egipte ir kaitina ir šiaip jau karšto kraujo dykumų sūnus — arabus.

Egiptas neturi daug sąjungininkų arabų tautose. Karo atveju jis

Tolimuju Rytu frontas

Tyliai ruošiasi komunistinė Kinija Burmos, Malajų ir Singapūro okupacijai. Komunistinė Kinija jau peržengė Burmos sieną ir užėmė tris vienintilius strateginius kelius, vedančius iš Kinijos į Burmą. Dabar jie stiprinasi naujose pozicijose ir ruošiasi tolimesniems okupacijos planams su mažiausiais kariniais nuostoliais. Burmos, Ma-

Vidaus problemų frontas

Anglija stovi ir prieš vidaus sunkumų frontą. Finansai ir ekonominės problemos prieš Suezą krizę nespėtos išspręsti. Naujoji mobilizacija valstybės išduoda užde- tik naujų sunkumų. Čia vėl pasirodo, kaip teisingi buvo spėjimai, kurie nurodė Edeno vyriausybei būti atsargiai su dviem sovietiskais klounais: Bulganinu ir Kruščevu. Jiems buvo svarbu gauti derybų priedangę informacijos Britanijos ūkinio ir politinio gyvenimo iš pirmųjų ir patikimų sal-

gu kur nors iškiltų konfliktas, Britanija turėtų kariauti ne dviejuose frontuose, kaip paskutiniojo karo metu Vokietija, bet keturiuose.

net sunaikinti gyvybines karines operacijas. Kipriečių kova prieš anglus vėl pagyvėjo, britams paskelbus Kipro partizanų EOKA organizacijos vadų pulkininko Grivas dienorašį, kuriame kalbama apie ištremtojo vyskupo Makario, tiesioginį prisidėjimą prie teroro veiksmų bei jų finansavimą. Jei britai būtų užėmę kiek švelniau, tai Kipro salos partizanams būtų ap sunkinę rasti paramos gyvenojų tarpe.

būtų puolamas iš Anglijos ir Prancūzijos karinių bazių. Sovietai tiesioginiai egiptiečių negintų. Jie ir dabar pamažu, bet sistemingai čiaulpa ekonominius Egipto išteklius — medvilnę, už karinius ginklus jaunajai kariuomenei. 80% viso eksporto eina į Rusiją, iš kurios Egiptas gauna tik patrankas ir tankus vietoje jau dabar jaučiamo kasdieninio vartojimo prekių trūkumo. Sovietai neturi tiesioginės sienos su Egiptu ir tai Vakarams lengvintų karines operacijas. Britai ir prancūzai turi stiprias ir gerai paruoštas bazes, iš kurių jie oro, sausumos ir laivyno pajėgomis galėtų prarasti greitas karines operacijas prieš Nasserio jauną kariuomenę. Nasseris nori nutęsti derybas, pasiruošti geriau karui, pasirinkti daugiau karinių vadų iš buvusios Romelio armijos ir Sovietų. Nasseris turi taip pat didelių sunkumų, nes trūksta laivų vadovų per kanalą. Jis paskelbė atsisakymą, ieškodamas lotmanų Vokietijoje, Kinijoje, Rusijoje ir kituose kraštuose. 10 vokiečių užsiregistravo Nasserio tarnybai. Bet tai neužtenka papildyti skyles atsiradusias pasitraukiant seniems anglų ir prancūzų tarnautojams.

laivų ir Singapūro praradimas atidarytų kelią į Australijos tiesioginį puolimą. Su Australijos žlugimu, neišvengiamai surištas ir Britų žuvimas. Šiame Azijos fronte aktyvus yra tik priešas. Vakaruose pusė yra pasyvi, nes ji neturi nė plano, nė jėgų, kurios galėtų priešintis komunistiniam žygiavimui pir-myn.

tinii. Dabar pradeda reikštis sovietiskosios akcijos padariniai. Juos sulaukyti ne britai, ne Vakarai nėra pasiruošę. Įvykiai pradeda riedėti savu keliu ir, galimas dalykas, jie gali sukelti trečiojo karo audrą, kurios išvengt Vakarai vargiai patys. Ateinančioji savaitė yra lemiančios reikšmės. Vakarai nenorį karo, bet, gindami savo gyvybinius interesus, jie rįžiasi dabar jau bet kuriam žygiui, nes jie žino, laikas yra prieš juos.

TAUTA AUSROS VARTU ILGESY

Kun. dr. P. Bačinskas

„Neapleisk mūsų Motinėle, Kuri neapleidė Ausros Vartų. Mums širdis sopančias išgėlė; Užtark, užtark mus tiek kartų.“

TAUTOS SARGYBOJE

Vilniaus Ausros Vartų Dievo Motina yra Lietuvos Tautos istorinis sargybinis. Sekmė ir nesėkmė, džiaugsmas ir skausmas, laimė ir nelaimė keliaiavo per šiuos Ausros Vartus. Išlikimoji Dievo Motina pasiliko rūpestingasis mūsų tėvų sargas ir gynėjas. Visais keliais, tūkais ir vieškeliais į Vilnių keliavo tauta Marijos švenčių metu. Ant kieto gatvės grindinio suklupę mūsų tėvai meldėsi, dėkojo, guodėsi, skundėsi ir ryžosi ateities gyvenimui. Ausros Vartai jaugo į lietuvio sielą ir būjį ir tapo jo tikroju dvasinės tvirtovės centru.

SKAUDUS ATSKYRIMAS

Tokia mūsų skaudžioji dalia, kad ir ši didžioji tautos šventovė mūsų laisvės dienomis buvo nuo mūsų atskirta. Nuo jaunų dienų prisimenu motinos pasakojimus apie Vilniaus Ausros Vartus, Kalvarijas ir Marijos šventes. Tada jau Ausros Vartai buvo mums neprieinami. Mano motina į Vilnių siuntė tik ra pasiruošę. Įvykiai pradeda riedėti savu keliu ir, galimas dalykas, jie gali sukelti trečiojo karo audrą, kurios išvengt Vakarai vargiai patys. Ateinančioji savaitė yra lemiančios reikšmės. Vakarai nenorį karo, bet, gindami savo gyvybinius interesus, jie rįžiasi dabar jau bet kuriam žygiui, nes jie žino, laikas yra prieš juos.

NELAIMĖS VALANDOJE

Kas gali užmiršti tą nuostabią galią, kuri plaukė mums paskutinių skaudžių tautos perbloskimo ir nelaimių valandoje? Apgauta, paniekinta, pažeminta, skriaudžiama ir naikinama tauta vėl klaupėsi ant nelygaus gatvės grindinio, ant to paties, ant kurio prieš šimtmečius klūpojo protėviai ir čia sėmėsi jėgos kanciai ir kovai už savo teises. Ausros Vartų gaivinanti jėga sustiprinti lietuviai tvirtai spyrėsi svetimam įtakai, grūmėsi už savo būties išlaikymą ir ruošėsi didžioms aukoms. Tauta buvo paversta svetimos kariuomenės, bet jos dvasia liko laisva ir stipri, tvirta ir nepalaužiama. Nė tremtis, nė Sibiras, nė darbo vergų kancios nepajėgė palaužti Ausros Vartų meilės ir ištikimybės. Iš Sibiro į laisvąjį pasaulį pateko Ausros Vartų paveikslėliai, kuriuos su savim nešiojasi mūsų broliai tose šalčio pūgose ir bado kankynėse. Tautos laisvės ilgesys, kankinąs išblaškytuosius dienomis ir naktimis, skaudžioji nežinia ir baimė dėl artimųjų likimo, visos mintys ir rūpestiai, kaip paslaptį rūdens nakties paukščiai iš visų pasaulio kraštų ir vietų susispačia prie Ausros Vartų Dievo Motinos altoriaus. Ausros Vartai yra tapę natūralia mūsų dvasinio susitikimo paslaptinąja vieta, nematomuoju centru ir tvirta viltimi.

NAUJOJO PAVOJAUS GRĖSMĖJE

Naujas mums laisvajame pa-

saulėje išsiblaškiusiems pavojus yra tarpusavimi nesutarimas. Skaudžiausia yra, kad šis nesutarimas kyla ne dėl tautinių, bet religinių vertybių vietos mūsų dabarties ir ateities gyvenime. Atitolę nuo Ausros Vartų gatvės grindinio ir stebuklingojo paveiklo, mes atitolome ir vienas nuo kito, užsidarėme kiekvienas savo užsispyrime ir baigiamė jame visiškai sunykti. Tautos mirtis pamažu pradeda naikinti nusivylusius, nepatenkintus, nuolatinių ginčų ir nesutarimų nuvargintus tautiečius. Tarpusavę nesantaika, kaip senovėje mūsų valstybės kūrimosi dienomis, taip ir dabar, grėsia sunaikinti mūsų pastangas išlikti ištikimais savo tėvynei. Kelias į vienas antro supratimą ir nuoširdžią pagarbą veda mus per Ausros Vartus. Atgaivinę Ausros Vartų Dievo Motiną meilę, mes prikelsime ir tas dvasines jėgas, kurios suvęs mus į vieną šeimą bendrai, ilgai ir kietai likiminei kovai už visą savo šalį ir jos laisvę.

Per amžius Vilnių stebuklingai Globojai mūs tėvus ir gynei. Būk ir vaikams jų maloninga, Laisvės dienas gražink tėvynei.”

“Giesmė į Ausros Vartų Mariją”

“TEVISKES AIDŲ” GARBĖS PRENUMERATORIAI

(9) J. Jablonskis, (Vic.).

N.B. — “T.A.” garbės prenumeratoriais skelbiami tie, kurie už 1956 m. prenumeratą Administracijai atsiuntė 45.

Nuoširdus ačiū.

“T.A.” Administracija

Rugsejo zeme

JULIJA
SVABAITE

DOBILŲ laukai rugėjų
Mano sapnuose pageltę
Ir nė vieno žiedo
Ir nė vieno žiedo...

VYRIAUSIAJAM broliui
Palikau savo grėblį...
Aštrūs dantys
Išsikibę raizienų...

RUGSĖJO žemė
Duona mano brolio
Minkšta
Ir saldi...

Poznanės sukilėlis pasakoja

Vladimieras Kaczmarek, 27 metų, poznanietis, dalyvavęs Poznanės “duonos ir laisvės” sukilime, pabėgęs į Vakarų Vokietiją, pasakoja apie sukilimą.

Kaczmarek yra pirmas poznanietis sukilimo dalyvis, kuriam patsisekė pasprukti per geležinę uždangą į laisvą pasaulį. Jis pasakoja, kaip jis, kvalifikuotas elektrikas, buvo priverstas pelyni duoną dirbdamas saldinius ir parduodamas juos privačiose krautuvėse.

“Mano tėvas buvo saldinių par-davėjas. Bet jo krautuvė buvo nacionalizuota. Aš negalėjau gauti darbo kaip elektrikas, todėl mes dirbome (nelegaliai) saldinius, kuriuos supakuodavome ir parduodavome krautuvėse. Kartais gavdavome leidimą pirkti cukraus. Bet vėliau tas pasunkėjo.”

Birželio 27 d. vakare, mano draugas, kuris buvo dideliame “Stalino — Zipo” fabrike, man pranešė, kad greitai tame fabrike bus streikas. Jis pranešė, kad geležinkelį dirbtuvės darbininkų popietinė pamaina išėjo iš darbo, reikalaujama pranešimo apie darbininkų delegacijos likimą, gi delegacija buvo nuvykusi į Varšuvą prašyti didesnio atlyginimo ir padoresnių normų.

Per dvejus metus valdžią žadėjo sumažinti atskaitymų iš algų ir sugrąžinti sumokėtus atskaitymus, bet nepadarė nieko. Be to, delegacija iš Varšuvos negrįžo. Mano draugas pranešė, kad Stalino fabriko darbininkai nusprendė siųsti delegaciją į miesto valdybą pas miesto prezidentą Sroką.

Sukilimo priežastys — menkas atlyginimas. Darbininkas uždirba nuo 800 iki 1500 zlotų per mėnesį. Iš tos sumos atskaito nuo 300 iki 400 zlotų iš kiekvieno darbininko. “Aš negalėjau uždirbti daugiau, kaip 1200 zlotų per mėnesį. Kai kuriomis dienomis aš negalėjau nupirkti duonos savo vaikai-
● Nukelta į 4 puslapį

Praejusia Savaite

OKINAWA — AMERIKOS
TVIRTUVE AZIJOJE

Užimadami Okinawos salą, amerikiečiai turėjo sunaikinti 110.000 japonų karių. Šioje saloje amerikiečiai įsikūrė atomines oro pajėgų bazes, su požeminiais atomo bombų sandėliais, liuksusniais kariaus garnizonais, radaro lizdais ir t. t. Kol Tolimuose Rytuose Kinijos komunistai ir Sovietai graso užimti lasvas Azijos tautas, amerikiečiai nemano pasitraukti iš savo idealų pozicijų geruolu. Bet tai duoda sovietams pasilikti Kurilų salose, kuriose jie taip pat gali įsirengti, jeigu dar nėra to padarę, stiprias karines bazes.

JAV PREZIDENTO RINKIMŲ
KAMPANIJĄ PRASIDĖJO

Demokratai ir respublikonai pradėjo smarkią rinkiminę kampaniją. Respublikonai, turėdami daugiau pinigų, rinkiminės programos kampaniją koncentruoja per televiziją. Demokratai, negalėdami apmokėti milžiniškų televizijos reklamų išlaidų, stengiasi mitingų nuosimū susiekti su rinkėjais ir juos patraukti į savo pusę.

KINIJOS KOMUNISTAI NORI
SANTYKIŲ SU HONKONGU

Kinijos komunistai, atsisėdę į valdžios sostą, nutraukė susisiekimą geležinkelio su Hongkongo laisvųjų miestu. Dabar jie vėl pradėjo derybas, siūlydami atstatyti normalus santykius su Hongkongu. Matyt, jie pajuto gerų infiltracijos galimybių ir šioje srityje.

KINIJOS KOMUNISTAI NAIKINA
MOHOMETONUS

Pekingo radijas vėliau žinose pranešė, kad Urumchi Sinkiang provincijos sovietams, kad pradėtos viešos kontrarevoliucionierių egzekucijos. Kontrarevoliucionieriais komunistai vadina mahometonų vadus ir jų ištikimius sekėjus. Per trumpą laiką buvo “išspresta” 20.000 tokių kontrarevoliucionierių bylių.

SOVIETAI PRADĖJO
ATOMINIUS BANDYMUS

Amerikos prezidentas Eisenhoweras pranešė, kad Sovietai š.m. rugpjūčio mėn. 24 pradėjo plataus masto atominių bandymų pietiniame Sibire, šiaurinėje Indijos, Afganistano ir Pakistano erdvėje Sovietai. nuo 1949 m. sparčiai žengia atominių bandymų srityje, apie juos pasauliui nieko nepranešdami Amerika jau 13-tą kartą praneša apie Sovietų atominius bandymus. Sovietai laikosi melagystės politikos. Jie reikalauja uždrausti atominius ginklus ir atominių bandymus. Sovietai laikosi melagystės politikos. Jie reikalauja uždrausti monopolij. Ši kartą jie mato, kad apgavystė paaiškėjo per anksti.

ISLEISTAS B. PUKELEVICIŲ
ROMANAS

Šiomis dienomis iš spaudos jau išėjo “Draugo” premija laimėjęs B. Pukelevičiūtės romanas “Aštuoni lapai”. Spaudos kritikų šis romanas sutinkamas labai palankiai. Aktualios ištraukos ir turinio suirauka buvo pateiktos ir per Amerikos Balsą į Lietuvą. Šiame romane lietuviškos kultūros tėvų, kurie tiek Lietuvoje pasilikuos, tiek tremtyje esantiems.

NAUJA AMERIKOS BALSO
PROGRAMA

Amerikos Balsas pradėjo naują specialią programą. Be žinių, atskleidė žymiausių pasaulio mokslininkų pasisakymus per radiją apie pažinimo ribas. Šios naujos programos tikslas yra mokslininkai pagrįsti teisingą žvilgsnį į gyvenimą ir atsakyti į daugelį Sovietų propagandos daromų mokslinio pobūdžio klaidinimų. Ši programa Australijoje girdima 2 val. ryto.

TITO PARAMOS DAR NEGAVO

Amerikos užsienio reikalų ministras pranešė Jugoslavijos vyriausybei, kad Amerika Titui dar nepaspyrė paramos, kurios jis taip labai laukia. Amerikiečiai paaiškino, kad Kongreso nariai dar neįsiaiškino, ar Amerikos parama gali būti Titui suteikta pasikeitus su santykiams su Sovietų Sąjunga.

ATSAAUKTOS BRITU
PARLAMENTO ATOSTOGOS

Blogėjant santykiams su Egiptu, Anglijos vyriausybė šaukia nepaprastą parlamentą narių sesiją Suezą kanalo reikalui. Suezą krizė darosi kas kart rimtesnė.

PRANCŪZŲ KARIAI
ISSIKELE KIPRE

Anglija ir Prancūzija, veikdamos kartu Suezą kanalo gynyboje, sutarė, kad į Kipro salą būtų iškelta ir prancūzų karių.

TEVIŠKES AIDAI

SAVAITRAŠTIS

Laikraštį tvarko Redakcinė Komisija
Redaktorius — kun. dr. P. Bačinskas,
Catholic Presbytery, West Preston, Vic.
Telefonas — JU2586

Prenumeratos kaina metams £2/10/-.

Kituose kraštuose — 5 dol. Atskiras numeris 1/-.

Prenumeratą adresuoti:

Tėviškes Aidai, 24 Iffla st., Sth. Melbourne, Vic.

Administracijos telefonas: MX1859.

Skelbimai — už skilties colį 8/-.

Redakcija už skelbimų turinį neatsako.

NEVERK!

KUN. P. BUTKUS

„Pamatęs ją Viešpatį, gailestin-
gumo sujaudintas dėl jos, jai tarė:
Neverk!“ (Luk. 7, 11-16).

Didžiam sielvarte buvo Naimo
našlė, eidama paskui karstą savo
vienatinio sūnaus. Gal dar neseniai
tomis pačiomis gatvėmis, šio lie-
dama ašaras, kai į kapus lydėjo
savo mylimą vyrą. Bet tada dar
jau buvo likusi gyvenimo viltis —
vienatinis sūnus. Ji dar galėjo
guostis, kad sūnus ją senatvėje
globos, kad mirusiai akis užspaus
ir į kapus palydės. Bet štai dabar
ji pati laidojo savo gyvenimo sva-
jones ir lūkesčių žvaigždėlę — sa-
vo vienatinį sūnų ir lieja skausmo
ašaras.

Bet prie Naimo vartų šią mirties
procesiją pasitinka Kristus — gy-
venimo eiseną. Mirtis ir gyveni-
mas — dvi pasaulio galybės susi-
tinka prie Naimo vartų ir tylos
akimirka žvelgia viena į antrą, tar-
si stėdami dvikovon priešai. Mir-
tis išdidi: dar niekas jos nėra nu-
galėjęs. Tačiau Kristus yra ir mir-
ties Viešpats. Jis sugrąžina jaunu-
liui išplėstą gyvybę ir jį atiduoda
verčiau motinai.

Laiminga toji Naimo našlė, ku-
ri savo sielvarto kelionėje sutiko
Kristų miesto vartuose. Bet kiek
šandien motinų grįžta iš kapų, pa-
lydėjusios savo mylimą vyrą, ar sa-
vo vienatinį sūnų ir pažvelgusios
į tuščią vietą prie stalo gailiai pra-
virksa. Kiek šandien motinų lie-
ja ašaras dėl savo vaikų, žuvusių
baisiam karo lauke, arba išblaš-
kytų po pasaulio šalį keliais trem-
tinių. O kur yra Viešpaties meilės
paguoda, kodėl šios ašaros nėra
nušluostomos ir skausmas nenura-
mintas?

Tai yra klausimai, kuriuos nuo-
lat kelia kančios žmogus: ar grū-
damas kumščiu, kaip maištin-
gasis Bairono Kainas, ar su liūdnu
rezignacija, bet vis nesuvokdamas
jų prasmės ir neradamas atsako.

Su šiuo Naimo stebuklu Kris-
tus mums tarsi bent akimirka pa-
kelia tą pasaulį supančią skausmo
uždangą ir visiems matomai paro-
do, kad Dievas yra jautrus mūsų
kančioms ir ašaroms ir kad jis pasi-
ryžęs stebuklą padaryti joms pa-
sinti.

Šis stebuklas kaip tikrai rodo,
kad Dievo meilė yra visada vei-
kianti, tik ne visad ji įsiveržia į šį
regimą pasaulį, kaip Naimė; tik
ne visad mūsų norimu būdu ir lai-
ku, tik ne visad jos veikimas yra
mums matomas ir suprantamas.

„Daug mirusių Kristus kuniškai
prikėlė, bet nesukaitomai daugiau
dvasiškai“, sako šv. Augustinas.
Nesukaitomai daug kartų Die-
vas paliečia mūsų širdį, tarmas:
neverk, arba tuos žodžius leidžia
išstati žmogaus lūpoms, kaip šv.
Monikai, verčiau savo pakly-
dusio sūnaus Augustino: „... kaip
Dievas yra, negali būti veltui tiek
išlietu motinos ašarų“ — tarė jai
vyskupas gal būt taip pat turėda-
mas mintyje Naimo našlę. Mes ži-
nom, ji sulaukė ir regimos paguo-
dos — sūnaus atsivertimo — po
20 metų!

Mes visį jaučiam, kad negali bū-
ti veltui nė ašaros tų visų kenčian-
čių motinų, ar našlių supintos su
maldom per ilgus rūpesčio dienas
ir bemiegės naktis, bet kada ir ku-
riuo būdu palies jas dieviška pa-
guoda mes dar nežinome arba ne-
matom. O gal ir iš viso neįstam-
sim pamatyti, nes kaip sako šv.
Augustinas: „Dievo meilės veiki-
mą ir jo kūrybą mes matome tik
tarsi kilimą iš antros pusės. Gal tik
iš anapus pažvelgę suprasim, ko-
kio rožėmis jausti mūsų kan-
čios ir skausmai.“

Kad ir kaip liūdnu ir skausmin-
gas būtų mūsų gyvenimo kelias —
Naimo stebuklas mums teikia pa-
guodą, kad nebūsim išduoti bevil-
tiškai kančioms ir mirčiai, kad savo
gedulingų dienų procesijoje sutik-
sime Kristų — gyvenimo Viešpa-
tį, kuris prikėlė Naimo jaunikaitį,
kuris savo mirties auką ant kry-
žiaus nugalėjęs nuodėmę ir mirtį,
prikels ir mus iš skausmo ir vargo
naujam Dievo meilės ir malonės
gyvenimui.

Gal su skausmu dar daug pra-
eisim šios žemės miesto vartų, gal
dar ilgai nesulauksim jo dieviško
paguodos žodžio ir širdies, bet ta-
da jau žinokim, bus arti Amžinojo
Miesto vartai, kur Kristus tikrai
mums sutiks ir ištars: neverk, —
nušluostys visas ašaras.

Abraomo Linkolno paminklas, Linkolno Parke, Vašingtone.

Abraomo Linkoln Atsisaukimas i Tautą

Abraomas Linkoln, kur vadova-
vo civiliniam Amerikos karui ko-
vojant už vergijos panaikinimą,
1863 m. kovo mėn. 30 d. ketvir-
tadienį paskelbė tautai atgailos ir
maldos dieną. Jaunystėje buvęs
katalikas, vėliau atkirtęs nuo kata-
likų tikėjimo, Linkolnas visgi iš-
laikė daug krikščioniškų tiesų sa-
vo valstybiname gyvenime. Savo
garsiame atsisaukime jis sako:
„Tiek atskiras žmogus, tiek tauta
turi pareikšti priklausomybę val-
dančiam Dievo galybei, turi išpažinti
nuodėmes ir prasikaltimus nu-
žemintame susigraudinime, už-
tikrintai pasitikėdami, kad nuoširdi
atgaila atneš pasigailėjimą ir atlei-
dimą, turi pripažinti šv. Rašto gi-
lią tiesą, kuri yra istorijos patvir-
tinta, kad tik tos tautos yra pa-
laimintos, kurių Viešpats yra Die-
vas. Kiek mes žinome, pagal Jo
dieviškuosius įstatymus ištisos tau-
tos, kaip ir atskiri žmonės, yra
baudžiamos ir skaidrinamos. Gal
būt mes nejauciame, kad baisioji
civilinio karo nelaimė, kuri dabar

naikina mūsų kraštą, yra ne kas
kitas, kaip bausmė už mūsų pada-
rytas nuodėmes, kad būtų įvykdy-
ta reikalinga mūsų tautos refor-
ma.“ Toliau atsisaukime sakoma:
„Daugelį metų mes gyvenome tai-
koje ir išteklėje. Mes augome,
kaip nė viena kita tauta skaičiumi,
gerove ir galia. Bet mes užmiršo-
me Dievą. Mes užmiršome tą ma-
loningą ranką, kuri mus saugojo
taikoje, mus padaugino, padarė
turtingus ir stiprius. Savo širdžių
apgauti mes tuščiai įsivaizdavome,
kad visą šią palaimą mes pasiekia-
me slaptiną mūsų pačių išmany-
mu ir galia. Apsvaiginti nuolatinio
pasigailėjimo mes tapome per daug
saugūs, kad galėtume jausti at-
gailą, ir apsaugojančios malonės
reikala, mes tapome per daug išdi-
dūs, kad galėtume melsti Dievą,
kuri mus sutvėrė. Todėl dabar pri-
dėra mums nusizeminti prieš įžeis-
tą Galybę, išpažinti mūsų tautines
nuodėmes ir melsti pasigailėjimo
ir atleidimo“.

Priesistoriniai Piesiniai Centrineje Australijoje

Mokslas apie žmogų arba an-
tropologija stengiasi suvokti kiek
galima daugiau žinių, ką veikė
žmogus nuo pat savo gyvenimo
pradžios ant žemės. Ilgą laiką bu-
vo tvirtinama, kad žmogus pra-
džioje buvęs kaip gyvulis, kuris
maistu ir dauginimusi. Tačiau ši
niekuo kitu nesirūpinęs, kaip tik
pažiūra kas kart silpnėja. Atran-
dama daug piešinių senose uolose,
kuriose gyveno gilioje senovėje,
vadinamoje priesistorijoje, žmonės
ir ten ant olų sienų piešė piešinius.
Iš tų piešinių bandoma yra nusta-
tyti priesistorinių žmonių galvojim-
as ir gyvenimo būdas. Tokios
rūšies priesistorinių piešinių yra
rasta ir centrinėje Australijoje.

Ypač čia labai pasižymėjo Jėzaus
Širdies misionierius tėvas E. A.
Worms. Fotografijoje matome
centrinėje Australijoje, Šiaurinėje
Kimberley Ngungunda olos lubų
piešinius. Šie piešiniai yra padary-
ti pirmųjų Australijos gyventoi-
jų, kurie spėjama yra buvę juodu-
kai, mažesnio ūgio už dabartinius
aboridžius. Šiuos tyrinėjimus tė-
vas Worms atlieka pėsčiomis, pa-
dėdamas vietinių aboridžių, kurių
aštrus žvilgsnis greičiau pastebi
ieškomus dalykus, kaip europie-
čių. Tėvas Worms apie šias savo
keliones ir padarytus atradimus
parašė knygą, kuri yra išleista
Šveicarijoje, Friburge.

Reginos Plokstytes Isleistnves

Reginai Plokštytei išvykstant į
Londoną tęsti baleto studijas Sad-
ler's Wells mokykloje, išleistuvių
proga buvo suruoštas koncertas —
baleto ir dainos vakaras. Vakara-
surošė Adelaidės ateitininkai,
skautai ir LKF skyrius. Vakaras į-
vyko rugpjūčio 24 d.

Vakare, be pačios Plokštytės,
dalyvavo Genė Vasiliauskienė —
sopranas, Lenigas — trombonas
ir šokėjai: Pauline Jones, Sherley
Fairbairn, M. Little, Leonie Foale,
William Menz, George Dubowsky
ir P. Ross.

Vasiliauskienei ir Lenigui akom-
panavo Jessica Dix, šokiams —
Freda Kaehne.

Vakara pradėjo Leonie Foale su
J. Štrauso pičikato polka. Jos vei-
do išraiška primena garsią austrai-
šokęj Peggy Sager (kurios vien-
intelis minusas ir yra ta veido iš-
raiška). Leonie Foale — sur les
pointes (ant pirštų) buvo silpna.

Genė Vasiliauskienė stipriai pa-
dainavo Šuberto „Margarita prie
ratelio“ ir „Forele“. Toliau M.
Little ir P. Ross šoko J. Štrauso
valsą. P. Ross (Astos baleto šokės
burtininką) buvo varžomas sun-
kaus vengrų gusaro kostiumo. Le-
nigas trombonu įdomiai (per ke-
lias oktavas) pagrojo iš Flotovo
„Martos“.

Pirmąją vakaro dalį baigė Regi-
na Plokštytė ir Paulina Jones no-
turnu ir preludu iš Šopeno „Silfy-
dos“. Paulina Jones dar turi per kie-
tus „plie“ ir nepilną arabeską.

Plokštytė ypatingai pasižymėjo
— gražiomis ekspresingomis ran-
komis.

Antrą programos dalį pradėjo
Plokštytė stebinančiu Glazunovo
ispanų šokių.

Paskui sekė Lenigas su Šuberto
gerai žinoma serenada.

Sherley Fairbairn ir George Du-
bowsky kompetentingai šoko uk-

rainiečių šokį.

Vasiliauskienei dainavo ariją iš
Pučini „Madame Butterfly“ ir
Gounod „Pavasario dainą“. Čia
solistė pasižymėjo drąsiai imdama
augstąsias gaidas ir gryno tono
labai atsisakydama dainininkams
parankaus, taip vadinamo, dengi-
mo. Tuo dainavimas pasižymėjo
gera dinamika ir dikcija. Žiūrovų
įvertinta ir išprašyta bisu.

Plokštytė šoko Adam varijaciją
su gražiais ir lengvais „ballotte“.
Vakaras buvo baigtas Plokštytės
ir William Menz duetu pagal Fie-
lich'o „Poema“. William Menz
labai nuoširdus partneris, savo gra-
žia išvaizda primena garsų rusų
šokėją Morozovą; jis kilojo Plokš-
tytę, kaip plunksnelę.

Žiūrovų buvo apie 300. Visi pro-
gramos dalyviai gavo daug gėlių,
o Plokštytė ir kitų dovanų. Vakara-
reikią laikyti labai pavykusiu.

● Nukelta į 3 puslapį

Sv. Liudviko Karunos Odiseja

Karūna kelionę pradėjo XIII š.,
kada Liudvikui IX buvo nukirsta
galva. Liudvikas IX, Kryžiaus ka-
rų vadovas, užėmęs Damietą, pa-
klūva saraqenų belaisvėn. Išpir-
kęs jis vėl pradeda Kryžiaus karą
ir pasiekia Palestiną, bet joje nie-
ko nelaimi ir trečią kartą jo armi-
ja pasiekus Tuniso miesto vartus,
įvyksta smokslas, kurį Liudvi-
kui IX kainuoja galva.

Jo gilus religingumas, pasižen-
timas Bažnyčios reikalais ir žmo-
nių gerovei padaro jį šventuoju.

Grįžkime vėl prie karūnos. An-
troje XIII š. pusėje, Liudvikas IX
savo karališkąją karūną patiki vie-
nuoliams dominikonams Lieže,
šandieninėje Belgijoje. Dominin-
konai, abejodami dėl jos saugumo
nepadaid, kaip įprasta Reimsio ka-
tedroje, bet laiko savo vienuolyne
Lieže.

Šimtmečiams slenkant, karūna
visų užmiršta guli dominikonų
vienuolyne. Kilus prancūzų revo-
liucijai ir sukilėliams artinantis
prie Liežo miesto, vienuoliai karū-
ną išveža į tuometinę Saksonijos
sostinę Dresdeną. Čia karūną ke-

liauvo iš vieny rankų į kitas. Tik
vėliau, Napoleonui artinantis prie
Leipcigo, vienas kunigas karūną
patiki Saksonijos princerei. Prin-
cesė pažada karūną perduoti būsio-
majam Prancūzijos karaliui. Savo
pažado įvykdyti negali, nes mirš-
ta prieš Liudvikui XVIII užimant
sostį.

Saksonijos valdovai karūną per-
leidžia vienas kitam, iki paskuti-
niam Saksonijos karaliui Fridrikui
Augustui 1918 m. neįtenkant sost-
to.

Naujai susikūrusios respublikos
vyriausybė karalių rūmuose karū-
nos nerado. Ją vienas rūmų tarnas
slaptai išneša ir perduoda saugoti
princerei Matildai. Mirus princerei
Matildai ir vėliau Hitleriui paėmus
Vokietijos vadovavimą, karūną vėl
slaptai, tik porai žmonių žinant,
perima princesės Matildos anūkas
princas E. Henrikas. Jis karūną
palepia Moritzburgo pilies nišoje.

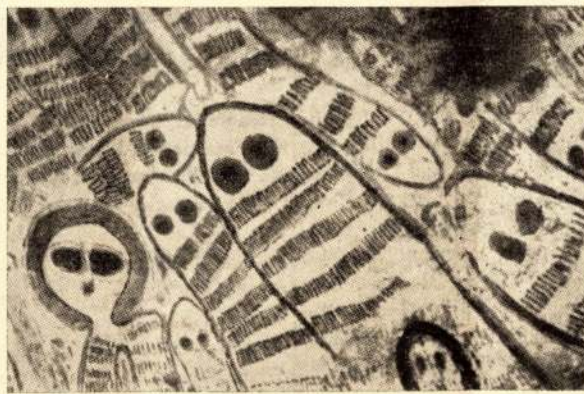
Čia ji saugiai išsilaikė iki 1944 m.
Baigiantis Vokietijos galybei ir
rusams artinantis į Lenkiją, prin-
cas Henrikas karūną perkelia į
pietvakarių Vokietiją — princesės

Margaritos von Hohenzollern pili.
Hitlerio kariuomenei perėjus pilį
savo reikalams, karūna, visiškai
nesaugoma, guli tuščioje spintoje.
Bet Gestapo agentai, kratydami
pilį, jos nesurado. Princas Henri-
kas papērka vieną pilies tarną, ku-
riį karūną išneša krepšyje, aplink
stovint sargybos. Ji vėl grąžina-
ma į Dresdeną. Princas Henrikas
į ją patalpina savo šeimos brange-
nybių seife. 1944 sausio 6 d. ang-
lai smarkiai bombarduoja Dresde-
ną. Šimtai namų skęsta gaisro ug-
nyje. Namas, kuriame laikoma ka-
rūna, užplamas griuvėsių ir fosfo-
ro bombų krušos. Princas Henri-
kas grįžęs randa tik griuvėsių lau-
žą. Pradeda kasti ir po ilgo įtemp-
to darbo prisiekia iki buvusio sei-
fo. Tarp sugedusių brangenybių ir
sutirpusio aukso, visiškai nepalies-
ta gulėjo šv. Liudviko karūna.
Princas Henrikas karūną grąžina
atgal į Moritzburgo pilį. Karui bai-
giantis, pilį užima rusai ir sužinoję
apie šv. Liudviko karūną, ima jos
ieškoti. Paslaptiną būdu karūna
atsiduria Krauchauweis princesės
Margaritos von Hohenzollern apa-
saugoje. Prancūzai, sužinoję kur
randasi karūna, siūlėsi ją atpirti,
bet princas Henrikas atsisakė bet
už kokią kainą ją parduoti.

Po kelių metų, berods 1948,
princas E. Henrikas atvyksta Pa-
ryžiu ir kartu, sename lagamine,
atveža šv. Liudviko karūną ir grą-
žina prancūzams, nereikalaujamas
jokio atlyginimo.

Dabar prancūzai kiekvienais
metais, švenčdami šv. Liudviko šven-
tę, šią karūną-relikviją lanko, ku-
ri gražiai išpuoštoje Sainte Cha-
pelle stovi pagarbioje vietoje.

Vertė V.B.

Uolos lubų piešiniai Ngungunda Centrinėje Australijoje.

Bedieviu Vainikas

(Gydytojas apie raudonųjų žiaurumus)

Laisvai vertė A. G.

Po to jie išvedė klasę į kiemą ir ten davė
kitokios rūšies pamoką. Du vietnamiečių komu-
nistai laikė vaiką už rankų, o trečiasis jo galvą.
Jų vadas, pažėmęs nuo žemės šakalius, suvarė
giliai į vaiko ausų vidų, suardydamas bugnelius
ir visą ausų vidų.

Kai visi 7 vaikai buvo „išmokyti“, komunis-
tų sargai griebė mokytoją. Su replėmis jie iš-
traukė mokytoją liežuvį ir nupiovė su atbukusiu
durtuvu. Penki iš šių berniukų kažkaip išsiėmė
šakalius iš ausų, bet aš turėjau panaudoti užma-
rinimą, kol ištraukiau kitiems dviem.

Nedaug po to begalėjau jiems padėti; sustab-
džiau tik kraujo užkrėtimą. Jaunam mokytojui
buvo daug liūdnu, nes jis nustojo daug kraujo
transfuzijos. Šiaip taip man pavyko jo liežuviu
likutį užtraukti ir susiūti. Penicilinas ir Dievo
ranka atliko visa kita. Visi aštuoni išliko gyvi:
jaunas vyriškis, kuris niekad balsu nebesimels
ir septyni jauni berniukai, kurie Dievo žodžius
tik savo širdimis tegirdės.

Vėl kitą dieną berniukai, batų valytojai, pra-
nešė, jog Haiphongo Filipinų misijų tėvas ma-
ne skubiai kviečia pas save. O Dieve, pagalvo-
jau, vėl vienas užkankintas kunigas. Bet ką aš

radau, viršijo bet kokią žiauriausią vaizduotę.
Tėvas Lopezas nuvedė mane į nedidelį mi-
sių kambarėlį kiemo gale. Ant šiaudų čiuzinio
gulėjo senas vyriškis ir dejavo baisy skausmų
kankinamas.

Jo galva buvo visa labai aptinusi ir pūliuo-
janti. Kai nuploviau, suskaičiau aplink jo gal-
vos kiaušą 8 gilius ir sutinusius žaizdas.

Šį kartą komunistai bandė savo mokslą ku-
nigui išdėstyti surišdami jo rankas už nugaros
ir sukaldami 8 vinis į jo galvą, kad pamėgdžio-
tų Kristaus erkščėčių vainiką.

Vargšas kunigas dar turėjo jėgų nušliaužti iki
pirmos kaimo trobelės, kur geri žmonės ištrau-
kė vinis iš jo galvos ir atgabenos slapiai iki Hai-
phongo misijų.

Tuo pat sulcidau vaistus prieš kraujo užkrė-
timą ir didelį kiekį penicilino. Išvaliau žaizdas
ir aprašau visą galvą.

Neužilgo jis nepaprastai greitai pradėjo sveik-
ti. Vieną rytą atvykęs radau jo šiaudų čiuzinį tuš-
čią. Senasis kunigas dingio nakties metu. Savo
paliktama laiškė jis trumpai tepaminėjo, kad tur-
rįs grįžti už „bambuko uždangos“, atgal pas
savo avis.

Taip pat gerai prisimenu tą dieną, kai pas
mane atvedė visą grupę jaunuolių, kurie bėgo
iš Bao-Lac miestelio, netoli Kinijos sienos. Komu-
nistai sulaukė juos beveik prie pat laisvosios
zonos. Tačiau paleido prieš tai kiekvienam iš
jų su replėmis nuplėsdami po ausį.

Sutvarsčiau jiems žaizduotas ausų liekanas
ir žvėriškai išstamptų odą. Bet aš gerai žinojau,
kad per visą jų gyvenimą šių jaunuolių veidai
nešios gilius randus.

Šitokių baisių patyrimas, rodos, turėtų per-
blogšti kiekvieną, tačiau jų buvo tiek daug ir
taip dažnai, kad neužteko mums laiko apie tai
galvoti.

MAŽASIS DIDVYRIS

Vieną rytą prancūzų patruliuojančių laivų
kapitonas man pranešė, kad jūros lėktuvas pa-
stebėjo keletą krūvon surištų „sampanų“, kinie-
čių tipo valčių, plūduruojančių atviros jūros link.
Jis kvietė kartu su juo nuvykti ir apžiūrėti. Ne-
trukus atvykome į uostą ir po 3 valandų kelio-
nės pasiekėme 14 krūvon surištų „sampanų —
valčių, nors valtyse buvo virš 1000 keleivių,
tačiau nei vienas neturėjo užtektinai jėgų val-
dyti ir vairuoti šį keistą „sampanų“ plauštą.

Nedaug tegalėjau tuo momentu jiems padėti.
Visi jie buvo net pažaliavę nuo jūros ligų, šal-
čio, drėgmės ir vėjo. Jų kojos ir sąnariai buvo
sutinę, oda suskilusi nuo jūros druskos. Kiek
tilpo paėmėme į savo laivą, o likusius vilkome
iki Haiphongo jų pačių laiveluose. Mūsų laivo
kapitonas pasikvietė pas save į kajutę keletą vy-
resniųjų — mandarinų, kurie papasakojo savo
liūdnu istoriją monotonišku balsu. Bet kai be-
pasakojant priminė vieno 12 metų berniuko
vardą, tai tuoj visi atgijo ir su gilia pagarba

priminė, kad tai jis yra viso jų kaimo didvyris.

Cua—lo kaimas randasi apie 300 mylių į
pietus nuo Haiphongo. Tai buvo laimingas kam-
pelis, ypač turtingas žuvyninkystėje ir javais.
Prancūzais žmonės per daug nesiskundė. Bet kai
Cua—lo kaimą perėmė komunistai su savo šū-
kiais ir pažadais, tuomet atsirado visko trūku-
mas ir badas. Jie išvežė pagrindinį žmonių maistą
— žuvis. Jie pradėjo mokyti „Naują Sociolo-
giją“, kuri atnešė šeimų suardymą, baimę ir
nepasitikėjimą. Gyvenimas taip pablogėjo, kad
visi Cua—lo miestelio žmonės tegalvojo, kuo
skubiausiai pabėgti.

Bet naujai paskirtas Viet Minh komisaras bu-
vo užsispyręs juos visus laikyti savo valdžioje
ir tam tikslui prie savęs turėjo sargybinių grupę.
Pabėgimas buvo planuojamas labai slapiai.
Maistas ir vanduo buvo gabenami į laivelius po
nedidelį kiekį. Pagaliau buvo sutarta pasinau-
doti famsia naktimi. Bet jų plane buvo viena
spraga: kas nors turėjo atitraukti sargybinių dė-
mesį nuo prielaukos, kur jų laiveliai jau buvo
pabėgimui pilnai paruošti.

Štai tuo metu mažasis didvyris pasisiūlė sa-
vanoriškai pasilikti. Jis buvo našlaitis, vos 12
metų. Tėvas ir motina žuvo kare. Jo vyresny-
sis brolis buvo apšauktas komunistų, kaip liau-
dies priešas, nes priklausęs Jaunųjų Krikščio-
nių Draugijai. Komunistai jį priėmė prie me-
džio, apipylė žibalu ir gyvą sudegino.

Mažasis didvyris pasisiūlė nuvilioti nuo
prielaukos sargybinius. Tai buvo didelis ir pa-
vojingas uždavinys, bet užtai vienintelė proga
ir viltis miestelio gyventojams pabėgti.

Sutartą vakarą 1156 susispietę ir pasiruošę
žmonės laukė sutarto ženklų. Staiga kitame
miestelio gale pakilo didelis triukšmas ir šami-
šys. Liepsnos liežiuviai pasirodė iš kelių vietų.
Mažasis berniukas visa gerkle klykdamas bėgo
išilgai miestelio, o visas sargybinių būrys vyda-
miesi stengėsi jį pačiupti.

Tuo pat metu kitoje miestelio pusėje 1156
žmonės; vyrai, moterys ir vaikai su ryšulėliais
tyliai, tvarkingai sulipo į laivelius ir nusirė
tamsumon.

Nei vienas neišdriso pagalvoti, kas atsitiko
su pasiaukojusiu didvyriu.

Kelionė atviroje Kinų jūroje užtruko penke-
tą dienų ir naktį.

Be navigacijos instrumentų ir didesnį laiką
dalį be maisto ir vandens tai buvo tikras ste-
buklas, kad šie bėgliai galėjo pasiekti Haiphon-
go vandenį.

Bet dabar išgelbėti ant mūsų laivo denio jie
atgijo ir tyliai pradėjo giedoti padėkos giesmę.
Vienas iš mandarinų mums aiškino giesmės žo-
džius: „O Dieve, mes mylime Tavo namų gro-
žį ir vietą, kur Tavo Garbė dvelkia. Leisk mums
savo dienas praleisti taikoje su Tavimi...“

Reginos Plokstytes Isleistuves

• Atkelta iš 2 puslapio

LIETUVISKUMAS

Šia proga, manau, reikėtų pakritikuoti šiaip jau gražiai atspausdintos programos lietuvišką dalį. (Programa buvo lietuvių ir anglų kalbų). Gana, kad kasdien darme lietuvių kalbą, bet spaudoje reikia žiūrėti, kad nebūtų nusidėdama lietuvių kalbos išsireiškimo taisyklumui. Gerai žinomų kompozitorių pavardės reikia rašyti lietuviškai, taip, kaip Lietuvoje buvo daroma. Juk Lietuvoje Čaikovskio pavardės nėra „Tchajkovsky“ ir t.t. Be to, būtų geriau, kad kompozitorių vardai būtų pirma, kilmininko linkniu, o paskui jų kurinių vardai ir tu kurinių atlikėjai. Nors anksčiau būdavo vartojama ir priešingai, bet dabar ypatingai reikia saugotis, nes žingsnis po žingsnio, taip ir atitolstama nuo tikros lietuvių kalbos dvasios. Vietoj „Polka Pizzicato“ Lietuvoje buvo įprasta rašyti: „Pizzicato polka“. Margaritos negalima vadinti „Margareta“. Taip pat negalima „Operos“ trumpinti į „Op.“, nes šis sutrumpinimas, reikšiantis „opus“ yra daugiausiai skiriamas bet kokiam muzikinei kompozicijai pažymėti. Taigi reikia rašyti arba visą žodį (žodis neilgas) arba galima ir visai be jo apsieiti, nes gi visi labai gerai žino, kad „Madame Butterfly“ yra opera, o ne kas kita. Muzikai galima naudoti itališ-

kus, o baletui prancūziškus, kaip priimtus tarptautinius terminus. Bet kaip gi galima rašyti „Czar-das“, jeigu gerai žinome vengrų šokį „Čardašą“. Be to vietoj: „Šoka Madame Agnes Babicheva baletu studijos mokiniai“, mažų mažiausia reikia bent trečiąjį vardininką pakeisti į kilmininką, taigi, rašyti „Babichevos“, bet, einant dar arčiau tiesos reikėtų rašyti „Babichevos“, nes jei tarsime „ch“ taip, kaip žodyje „choras“ tai irgi išeis nesamoni, o juk žinome, kad lietuvių kalboje, ne kaip anglų, tokio nepastovumo tarime nėra.

APIE ISLEISTUVES

Grįžtant prie isleistuvių, tenka pažymėti, kad šias isleistuves Adelaidės spauda plačiai paminėjo ir įdėjo nemažai Reginos Plokštytės nuotraukų. Tik lietuviui buvo per kuklūs ir jos gražią nuotrauką įdėjo į programos „dugną“, o tuščią viršų papuošė menku piešiniu. Taip pat ir pačiame vakare, nors atsilankė ir beveik visi Adelaidės lietuvių inteligentai, bet galėjo būti ir daugiau. Atrodo, kad dėl nesupratimo, laikomasi priežodžio: „Atsargų gėdos nedaro“. Taigi lyg ir bijo daugiau pagerbti, kad neapsiriktų. Gal būtų galvota: „Kuo gi septyniolikmetė mergaitė gali mus nustebinti. Reikėtų paremti talentą, bet gal dar tegu dešimt metų mums čia Adelaidėje pašoka, kol įsitikinsime.“ O gal tokių iš-

miego neprikeltų nei joks, kad ir koks bebūtų menininkas?

Genijai nepasidaro, bet gimsta. Taip kaip dabar Adelaidėje koncertavęs prancūzų smuikininkas Christian Ferras, be jokios mokyklos, būdamas tik šešių su puse metų, pirmą kartą į rankas paėmęs smuiką, jau galėjo juo groti, o šešiolikos metų būdamas, laimėjo garsiąją Thibaud premiją. Taigi, kas tokių iš karto neįvertina, o jau paskui jei ir garbina ir ploja, tai tik snobų eilėse. Dėl materialinės paramos galima paminėti dabar Pietų Australijoje ryšium su potvyniais naudojamą šūkį: „Kas duoda anksti — duoda dvigubai!“

SADLER'S WELLS

Galimybė Plokštytei dabar atsidarys pačios geriausios, Sadler's Wells, kaip žinome, turi stipriais klasiškais pagrindais pagrįstą mokyklą.

Pats Sadler's Wells baletas atsidarė 1931 metais. Contsant Lambertis tais metais buvo paskirtas to baletu muzikos meno vadovu. Frederick Ashton tais metais jau dirbo kaip baletmeisteris. Alicia Markova ir Dolin buvo pirmieji svečiai-artistai. Ir jau šiais pirmaisiais metais buvo padarytos gastrolės į Daniją. Sekančiais metais Markova ir Dolin pasidaro nuolatinių S.W. baletu šokėjais, o iš Australijos atvyksta Robert Hermann.

1933-34 m. Foneyn dar šoko tik „corps de ballet“ (kordebaletė) ir tik po trijų metų ji pirmą kartą pasirodė kaip „Giselle“. 1934-35 m. pirmą kartą „Gulbių ežeras“ ir tik po trijų metų ji pirmą kartą pasirodė kaip „Giselle“. 1934-35 m. pirmą kartą „Gulbių ežeras“ ir tik po trijų metų ji pirmą kartą pasirodė kaip „Giselle“.

1938-39 teatro pastatai praplečiami. „Harlequin in the street“ dekoracijos daro Derain. 1939 rugsėjo 3 d. paskelbiamas karas ir teatras uždaromas, bet gruodžio mėn. vėl atidaromas. 1940 m., karo metu, lankoma Olandija. 1941 m. dekoracijos daro Graham Sutherland. 1943 m. dekoruoja Piper. 1944 m. šokama kiekvieną vakarą. 1945 m. tuoj pasibaigus karui lankoma Prancūzija ir Belgija, dalis šokėjų aplanko ir Vokietiją. 1946 m. bendras lavinimas įvedamas į S.W. baletu mokyklą. Arnold Haskell paskiriamas direktorium. 1946-47 m. lankoma Praga, Varšuva, Poznanė, Oslo ir Malmo. 1947-48 m. lankoma Prancūzija ir Vokietija. 1948-49 Florencija. 1951-52 m. S.W. baletu mokykloje švietimo ministerijos įvedamas pilnas visos gimnazijos kursas. Tais metais S.W. baletas lankosi Portugalijoje su Beriozovo-Beržaičio pastatymais.

Ten iš Londono, nuo Temzės, Išvažiavo ponas Menzies, Dėl kanalo pakalbėt, Sau vainiką užsidėt: — Kaip ten bus, ar kaip ten yr? Bet sugrįžęs jis bus Sir!“

Reginos Australijoje nebepamatsime, kol čia nesusiformuos stiprus baletas. Australijoje buvęs gan stiprus Borovanskio baletas, jei ne galutinai, tai bent laikinai išsiskirsto. Mat jis finansiškai neišsilaiko, o turtingoji Australija neranda £50,000 metams reikalingų tam baletui išlaikyti. Gi ne tokia turtinga Lietuva išlaikė ir baletą ir operą ir dramą. Sadler's Wells baletas metams gauna kelis šimtus tūkstančių svarų paramos. Taigi bent laikinai Australiją aplėdžia ir buvęs Borovanskio šokėjai: King, Auld, Fernandez ir Dickson.

Regina Plokštytė sakosi, kad jos ambicija yra šokti „Giselle“ ir kad to pasiekti reikės daug metų. Aš manau, kad ji „Giselle“ šoks geriau, kaip Beriozova, nes turi „plastinį temperamentą“ ir tam daug metų neraikės, bet Sadler's Wells mokyklos nepakaks. Reikės, gal būt, studijų ir pas Legat, kurios mokykla yra taip pat Londone ir

Rozana Podesta, J. Serno partneris filme „Helen of Troy“

Lietuvis tarp filmo Zvaigždžių

Ar matėte filmą „Helen of Troy“? Kaip jums patinka Sernas? Šiais klausimais apipila, ypač jaunos melbourniškės lietuviutės, sutikusios didesnį kino mėgėjų. Negalėjau išiginti. Mačiau Serną. Nuvyčiau kiek jaunasias, sakydamas, kad pradžioje nelabai man jis patiko. Jaunosios melbourniškės Sernas labai patikęs, nes jis gražus ir, to jos nepasakė, stiprus ir gerai kovoja. „A, jums turbūt labiau patiko Rozana Podesta?“ Moterys, kad ir jaunos, nepalaidžia progos „igelti“ senberniams. „Ta Podesta taip jau labai irgi ne sužavėjo“, mėginau teisintis, bet sunku įtikinti jaunas galvas. Visa tai, žinoma, buvo mano tyčiomis kalbėta. Apie Serną taip jau lengvabūdiškai nenoriu kalbėti, kaip kartais, būdamas geroje nuotaikoje, jaunimo tarpe pajuokauji.

Sernas šio vaidmens nelengvai pasiekė. Vaidinti graikų poečių didvyrius yra sunkus uždavinys. Ne-

Tais metais Svetlana Beriozova šoka S.W.T. Baletu. Gastroluojama Amerikoje. 1952-53 gastroluojama Berlyne, 1953-54 m. jau trečią kartą gastroluojama Amerikoje. Svetlana Beriozova pasirodo kaip „Aurora“. 1954-55 m. gastrolės Italijoje. Svetlana šoka Odette-Odile „Gulbių ežere“ Fonteyn vestuvėse. 1955-56 m. ketvirtą kartą aplankoma Amerika.

Ateity abi kompanijos, S.W. ir S.W.T.B. ir mokykla bus vadinamos bendru Royal Ballet vardu.

BALERINA

Lauksime, kada Regina pasidarys šio baletu balerina ir šis baletas dar daugiau pagarsins Lietuvos vardą. Dabar čia Lietuvį primena Svetlana Beriozova ir Alexis Rassinė. Pirmoji jau gerai lietuviams žinoma, o apie Alexi Rassinę Sadler's Wells žino, kad jo motina buvo lietuvi (tėvas — rusas). Alexis Rassinė yra vienas žymiausių Sadler's Wells vyrų šokėjų. Jis daug kartų yra partneriavęs garsiomis: Margot Fonteyn ir Moira Shearer, tokiuose baletuose, kaip „Gulbių ežeras“ ir kt.

Reginos Australijoje nebepamatsime, kol čia nesusiformuos stiprus baletas. Australijoje buvęs gan stiprus Borovanskio baletas, jei ne galutinai, tai bent laikinai išsiskirsto. Mat jis finansiškai neišsilaiko, o turtingoji Australija neranda £50,000 metams reikalingų tam baletui išlaikyti. Gi ne tokia turtinga Lietuva išlaikė ir baletą ir operą ir dramą. Sadler's Wells baletas metams gauna kelis šimtus tūkstančių svarų paramos. Taigi bent laikinai Australiją aplėdžia ir buvęs Borovanskio šokėjai: King, Auld, Fernandez ir Dickson.

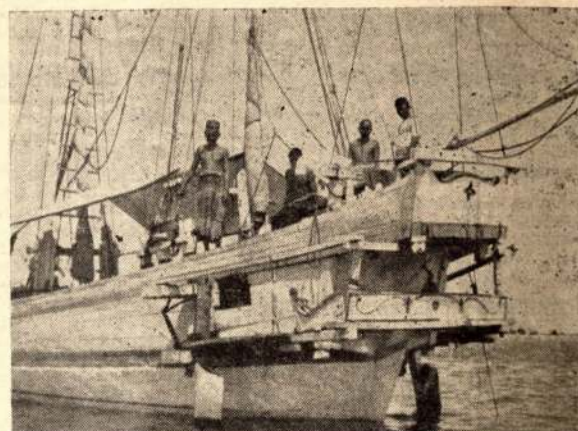
Regina Plokštytė sakosi, kad jos ambicija yra šokti „Giselle“ ir kad to pasiekti reikės daug metų. Aš manau, kad ji „Giselle“ šoks geriau, kaip Beriozova, nes turi „plastinį temperamentą“ ir tam daug metų neraikės, bet Sadler's Wells mokyklos nepakaks. Reikės, gal būt, studijų ir pas Legat, kurios mokykla yra taip pat Londone ir

Kas atrado Australiją?

Mokyklose mokoma, kad Australiją atrado kapitonas James Cook 1770 m. Tačiau Olandijos Informacijos biuras tvirtina, kad žymiai anksčiau kapitonas Wilius Janš iš Rytinės Indijos olandiškų sodybų 1605 m. mažą laivelį Het Duyfken pasiekė šiaurinės Australijos salos. Jis buvo sustojęs pietiniame Naujosios Gvinėjos krante, bet į krantą su visa jgula nesikėlė, nes vietiniai nužudė jį 8 vyrus, mėginusius išlipti į jų teritoriją.

Vėliau 1606 metais kiti olandai jūrininkai kaip Carsten, Dirk Hartogh apkelavo visos Australijos pakraščius, ir Australijos žemėlapis yra pilnas olandiškų vardų. Olandai norėtų, kad būtų prisimintas ir kapitono Janš Australijos atradimas 1605 m.

Vietiniai gyventojai Celebes uoste pasistatė šį laivą pagal olandų laivų modelį, kuriais olandai prieš 360 metų vyko į Indiją į kolonizuoti.

Celebes uosto čiabuviai, pasistatę laivą pagal Olandų modelį iš 1600 metų.

Laiskai Redakcijai

Gerbiamas Redaktorium!

Kadangi kviečiate ir daugiau „T.A.“ skaitytojų dalyvauti Dono kazokų choro aprašymo sukeltoje diskusijoje, rašau ir aš. Šis laiškas nėra atsakymas į anksčiau atspausdintus laiškus, bet pareiškimas individualios nuomonės, kuri sutampa su visos eilės kitų tautiečių nuomone, su kuriais minėtų laiškų iškeltieji klausimai nuosirdžiai svarstyti ir diskutuoti.

Nesutinku su teigimu, kad priešingų tautų kultūrinių pasireiškimų aprašymas ar net gyrimas turi užgauti mūsų tautinius jausmus. Nepakenčiame mums padarytų neteisybių ir kovojame su jas paremiančiais principais; tačiau man nesuprantama, kodėl turėtume puoselėti neapykantą išisoms tautoms, kaip net apie jų nereikšmingiausios dalies meninius pasirodymus nebegalėtume kalbėti objektyviai.

Daugumas dalykų turi ir gerų ir blogų pusių; reikėtų nebijoti jų atskirti. Ir ašmeniškuose santykiuose žmogus gali dėl rimtų priežasčių neneigti kito žmogaus ir laikyti jį savo priešu ir vistik pripažinti jam ar tai gerą išvaizdą ar gabumus. Argi teigsim, kad tarpe rusų nėra didelių muzikų ar rašytojų todėl, kad jie mūsų prieši? Argi sakysim, kad Wagner'is ne poetas todėl, kad jie tautiniai genijai tos tautos, kuri mus nuo senovės persekioja? ar kad Chopin'as menkas kompozitorius, nes jis lenkas, o lenkai gi mūsų tradiciniai nedraugai. Man bus atsakyta, kad Dono kazokai nėra nei Schiller'iai, nei Chopin'ai. Žinoma. Bet principas, kuriuo jų pasirodymas puolamas yra tas pats, kuriuo paremti, ką tik išvardinti dalelidimai. Meno kūriniai vertinami tik pagal jų vidinę, objektyvią vertę, ne pagal simpatijas, ar antipatijas jų kūrėjams.

gal ir teks pasimatyti su Legat, Vera Volkova, Astafieva ar su kuo kitu panašiu.

Aš manau, kad už keturių metų ji jau bus balerina ir galės šokti „Giselle“. Pav. gabi australų šokėja Elaine Fifield prieš ketelę metų nuvažiavo į Angliją toli gražu ne su Plokštytės sugebėjimais, o gal ir gabumais, o šiemet jau pakelta į balerinas. Ji turi 23 metus, tai yra labai jaunas amžius balerina.

Anglai pirmą kartą „Giselle“ pamatė 1934 metais su Alicia Markova. Neabejokime, kad bent švenčiant trisdešimt metų to istorinio baletu įvykio sukaktuvės, 1964 metais, „Giselle“ šoks Regina Plokštytė, jeigu dar iki to laiko nešoks Vilniaus baletė.

Leonas Žygas

Žinoma, sava kultūra ir savas menas mums nepalyginamai brangesni ir artimesni. Jie sukurti tų pačių jėgų, kurios ir mumyse vyrauja. Mums ir į galvą neateis lyginti Dono kazokų choro su Čiurlionies Ansambliu, ne todėl, kad dviejų panašios rūšies meninių pasireiškimų meninė vertė nebūtų lygintina, bet todėl, kad Čiurlionies Ansamblis — jei jis ir nebūtų tokio aukšto meninio lygio, kokio yra, — dainuoja tokią dainą, kurios yra mūsų pačių slapčiausių minčių, mūsų ilgesio, troškimų ir meilės išraiška. Tačiau meilė mūsų dainai nesumažėja, kada džiaugiamės svetimomis dainomis. Gal joms mums kaip tik ir patinka savo svetimumu.

Jei iš nusistatymo boikotuosim kitų, mums svetimų ar ir nesimpatyčių grupių pasirodymus, greit būsime ir patys boikotuojami. Apisversime kiniečių sieną ir sustingšime. Palyginimų su svetimaisiais bijodami, greit pasieksime savimi patenkinatą vidutiniškumą, kuris nebegali progresuoti ir, nebeįdėdamas į priekį, pradeda slinkti atgal.

Dar aplamai dėl svetimų vertybių. Iš Nepriklausomos Lietuvos studentai būdavo siunčiami į įvairius užsienio kraštus, draugiškus ir nedraugiškus, kad išmokyti, pamatyti, palyginti ir pasisavinti kaip tik tokių dalykų, kurių savo krašte neturėjome ir kurie mums buvo svetimi. Jais toli gražu nenorėta užslopinti tautinio mūsų kultūros charakterio, bet jai duoti naujų impulsų. Jei nuosirdžiai tikimės sugrįžti į tėvynę ir norime jai būti naudingi, turime susirasti sau kitokią vedančią mintį, negu nieko seno nepamiršimas ir nieko naujo neišmokimas.

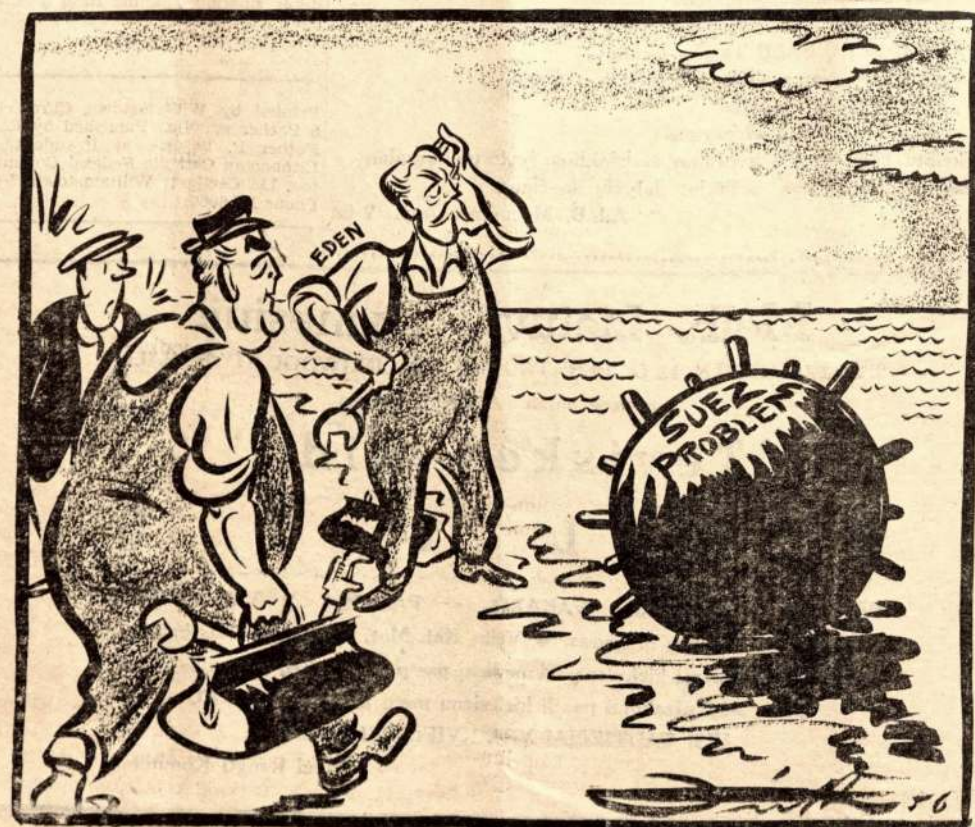
Baigiant dar žodelis apie kazokus. Minėtame jų choro koncerte nebuvau ir todėl negaliu reikšti nuomonės apie jų meninę ar estetinę vertę. Tačiau priekaištai dėl jo aprašymo lietuviškoje spaudoje mane banguina, nes jie išplaukia iš tokių nusiteikimų, kurie mūsų tautinio susipratimo nedidina, o mūsų kultūrinį vystymąsi stabdo.

Su pagarba. Povilas Strazdas

KAZOKAI IR BARANAUSKAS

Rusai yra mūsų prieši. Taigi šalin kazokų chorą, Čaikovskis, Koršakovas, Borodinas, Rasputinas, Glinka ir kiti. Vokiečiai mums taip pat daug blogo padarė (kryžiuočių ainiai!). Šalin Beethovenas, Bachas, Brahms, Mozartas, Schubertas, Šumanas... Nepamirškime mūsų amžinų kivių su lenkais — galas Šopeniui, Viėniavskui. Ir ant lauko pliko...

R. Urbanavičius

4 pusl.

SAVAITĖS KALENDORIUS

SEKMADIENIS, RUGSĖJO 9.

Šv. Petras Klavėras, Sergijus, Vylius, Ramunė, šv. Petras Klavėras yra vergų apšaltas dirbęs Pietų Amerikoje, Karibų saloje nuo 1610 iki 1654 m. Tai buvo baisūs laikai. Vidurinė ir Pietinė Amerikos turtingi ponai, aukso kasyklų ir plantacijų darbuotojai, niekas šiais vargais žmonėmis nesirūpino. Bažnyčios draudė vergų prekybą, popiežius smerkė ją be gėdos turto, tačiau varė savo nesvarų biznį. Šv. Petras Klavėras tapo šiuo laiminguoju apšaltu. Kaip tik atvykdamas pas šiuos juoduosius, nešdamas jiems vaistų, peršaldamas jiems žaisdamas, gindamas jų reikalus, dalindamas jiems maisto ir saldumynų, jis suorganizavo iš tų pačių vergų katechetų, kurie mokė nešalminguosius tikėjimo ir guodė juos nelaimėje. Jis pakrikštijo 300.000 negrų. Pirkliui nemėgo šventojų ir visai sunkino jo darbą.

PIRMADIENIS, RUGSĖJO 10

Šv. Nikolajus, Talentinas, Jausnė, Vargūnas, šv. Nikolajus buvo vienuolis, augusiųsios, gyvenęs 1246-1306 m. Pasižymėjo didele atgaila ir malda.

ANTRADIENIS, RUGSĖJO 11

Šv. Protas ir Hijačintas, Karliė, šv. Protas ir Hijačintas gyvenę 3 šimtmečius buvo du broliai, vergai, krikščionys. Mirė kankiniais 262 m.

TREČIADIENIS, RUGSĖJO 12

Šv. Marijos Vardas, Juvencijus, Tolmė, Diomedis, Marija reikiša: valdovė, skausmo atitrūmas, jūrų šviesa. Šv. Marija yra Išganytojo Motinos vardas. Atskirda Marijos Vardo šventę pradėta švęsti Ispanijoje 1513 m. Labiausiai Marijos Vardo šventę paplito po Venos apgulinio 1683. Turkei apgaulė Vieną ir buvo pavojus, kad viena bus pamtą. Nelaimės prispasietė maldai, Marija ir šaukėsi jos vardo. Tuo laiku atskubėjo apgultiesiems ir pagelbėjo Lietuvos ir Lenkijos karaliaus J. n. Sobieskis, kuris nugalėjo Karą Mustafą ir išvadavo Vieną iš apgulimo. Popiežius Inocentas XI įvedė nuo tada Marijos Vardo šventę visame pasaulyje. Padėkos ženklais dangiškajai Motinai, Marija iš Algredos savo privačiuose apreiškimuose kalbėjo apie Marijos Vardą. „Kas pamaldžiai šauksis Marijos Vardą gaus malonį. Kas pagarbiai jį tars bus suramintas ir atgaivintas, ir jame ras priemonę blogybės pašalinti, ir tikrą vadovą į dangų“.

KETVIRTADIENIS, RUGSĖJO 13

Šv. Eulogijus, Eugenija, Birmanas, Giraite, šv. Eulogijus, gyvenęs 7 šimtmetyje buvo labai mokytojas ir šventas vyras, vėliau kunigas ir Alek-

sandrijos patriarkas. Jis gynė katalikų tikėjimą nuo Eutycho klaidotaiki mokslo. Jis parašė daug knygų tikėjimo klausimais.

PENKTADIENIS, RUGSĖJO 14

Šv. Kryžiaus paaukštėjimas, Dringė, Zubrys, Kryžius, ant kurio mirė Išganytojas, yra brangus atminimas, nes jis yra sulaukystas mūsų Atpirkejo dievšiuoju krauju. Kryžiaus šventę pradėjo buvo švenčiama visai kita prasme. Toli kryžiaus paukštėjimo šventė rikišė su 512 m. imperatoriaus Konstantino laimėjimu išsivysus kryžiaus ženklą ant vėliavos su įrašu: „Šiuo ženklu nugalėsi“. Vėliau, atradus šv. Kryžių Jeruzalėje, įvesta 3 gegužės Kryžiaus atradimo šventė. Persų karalius buvo pagrobes šv. Kryžių ir imperatorius Heraklijus 627 m. nugalėjo persų karalį Chosroją ir atsiėmė šv. Kryžiaus relikviją. Nuo to laiko dabar rugsėjo 14 d. švenčiama Kryžiaus paaukštėjimo šventė.

SEŠTADIENIS, RUGSĖJO 15

Septynių Marijos Skausmų šventė, Nikodėnas, Putonė, Vismantas, Septynių Marijos Skausmų šventė k. 10 šimtmečiuose. Septyni vienuoliai servitai savo apmąstymams pasirinko septynių temų iš Marijos kentėjimų, apie kuriuos buvo pranašauta evangelijoje.

Septynių skausmų taip skirstomi: 1. Marijos sielos skausmas, kai ji išgirdo senelio Simeono pranašystę, 2. Kai Marija teko naktį keltis ir bėgti į Egiptą, 3. Marijos skausmas, tris dienas beieškant vaiko Jėzaus, pasilikusio Jeruzalės šventovėje tarp mokytojų ir rašto žinovų, 4. Marijos skausmas, kai ji sutiko savo mylimą Skausmų, kai ji sutiko savo mylimą Skausmų jūrą, kai ji matė priekaitą ir mirkintą ant kryžiaus savo Skauną, 6. Jos sielą vedė skausmų kalavijas, kai ji ant savo kelių laikė mirusį naujagimį nuo kryžiaus Išganytoją, 7. Marijos skausmas lėdojant savo brangiausią turtą — Jėzų Kalvarijos uoloje.

Marijos skausmų šventė įvesta buvo 1423 m. Kelno visuotinio vyskupo susirinkimo, kaip, tuo metu, kai klaidotieji husitai naikino kryžius ir šventes. Sopulingosios paveikslėlių, 1814 m. Pijus VII Marijos septynių skausmų šventę įvedė rugsėjo 15 d.

MINUTINI ĮVYKIAI

9.9.1946 Kaselyje, Vokietijoje mirė Jonas Vangaitis (g. 23.9.1869).
12.9.1934 Ženevoje pasirašyta Baltijos Valstybių Santarvė.
14.9.1844 Gėpnuose, Dusetų val. gimė rašytojas kun. Antanas V. ena-zindis (m. 17.8.1892).
14.9.1940 Kaune mirė Pranas Mašiotas (g. 19.12.1863).

IS MUSŲ PARAPIJU

Newcastle

Sekandios pamaldos Newcastle ir apylinkėse lietuviams bus laikomos rugsėjo 9 d. šv. Lauryno bažnyčioje, Brodmode, ryšium su Tautos šventės minėjimu. Mūsų pradžia — 12 val. 30 min. (Ukrainiečių pamaldoms pasibaigus). Ispaniečių bus klausoma prieš pamaldas nuo 11 val. 30 min. Newcastle'iai nuširdžiai kviečiami paminti Rugsėjo Aštuntą įvykių eliant skaitalingi šventųjų Sakramentų.

Melbourne

● Ateinančią savaitę lietuvių lankomi: Sandringham — kun. Kungys; Rosana — kun. Vaseris.
● Pradedama valkai ruošti Pirmą Komuniją. Pamokos vyks kiekvieną sekmadienį 10 val. lietuvių parapijoje. Sekmadienio Mokyklos patalpose. Pirmoji Komunija pramotoma spalų mėn. pabaigoje.
● Ateinanti sekmadienį, rugsėjo 9 d. pamaldos bus laikomos už mūsų parvėrtą tėvynę. Jis kviečiami už savo vargstančius brolius aukoti savo maldas ir kiek galint daugiau priimti šv. Komuniją. Mūsų metu klausys išpažintį kun. dr. Bačinską šeštadienį (rugs. 8) išpažintys bus klausomos 6 val. p.p. — kun. Vaseris.

KELIAUJANTIS PASAULIS

Paskutiniame dešimtmetyje 40 milijonų žmonių pabėgo or buvo išvaryti iš savo namų. 11 milijonų šių pabėgėlių prisiglaudė Vakarų Vokietijoje. Ir dabar iš Rytų Vokietijos į Vakarų kas dieną, atbėga apie 1000 žmonių, daugiausia jauni vyrai ir moterys iki 25 metų amžiaus, 12 milijonų turėjo palikti savo namus ir žemę, kai tarp Indijos ir Pakistano buvo įvesta siena. Indija į savo pusę paėmė 7,5 milijono hindų, o Pakistanas 4,5 milijono mahometonų. Korėjoje atsirado 5 milijonai pabėgėlių, Pietiniame Vietname 1 milijonas. Du milijonai kiniečių pabėgo į Formozą, 670.000 į Honkongą, 900.000 arabų turėjo apiešti Palestina. Vakarų Vokietijoje dar vis tebėgyvena 50.000 žmonių lageriuose. Kasdien į šiuos pabėgėlių lagerius atvežama po 100 ne vokiečių kilmės pabėgėlių iš Sovietų užimtų kraštų. Visoje Europoje dar tebėra 300.000 žmonių, kurie gyvena labai skurdžiai lageriuose, neturi darbo, negali išemigruoti. Jie gyvena labai

Siuntiniai

Primami užsakymai MELBOURNE LIET. PARAPIJOS KIOSKE, ar pas p. BUTKONĄ, 9 Cowper st., St. Kilda South.

● Aukštos vertės siuntiniai išena daug pigesni, n'gu kur kitur.

● Reikalaukite kainoraščių.

MELBOURNE

BRANGŲS MELBOURNO LIETUVIAI!

Melbourne Lietuvių Klubui narių susirinkimas, įvykęs š.m. rugpičio 19 d. numatytoose Klubui pirkti namuose, pasakė, jog šie namai patinka ir juos reikia įsigyti. Galutinę Klubui padaryti buvo palikta Klubui Tarybai drauge su Kontrolės Komisia ir Garbės Teisium, kurios bendrėme pasėdyje nutarė tuos namus pirkti.

Namų kaina yra \$12.750. Depozitas \$3000. Po 18 mėnesių įmokama dar \$1000. Likusioji \$8750 suma išmokama lygiomis dalimis per 6 metus. Palūkanos 6,25%.

Prieš šį susirinkimą Klubui Taryba turėjo banke \$2471, o jo metu įsigyta nario įnašų už \$300. Dar pasirašyta pasižadėjimų — vekselių \$1680 sumai, išperkant juos per 3 metus. Bendrai, susirinkusieji parodė nepaprastą savųjų namų įsigijimo reikalo supratimą, ir Klubui Taryba deda visas pastangas, kad šie namai būtų nupirkti. Tačiau, žiūrėdama į padėtį realiai, ji susiduria su nepakankamų lėšų klausimu. Taryba nenori lengvadiškai rizikuoti Jūsų visų sudėtai pinigais, kurie pražūtų, jei nebūtų galima išieškoti sutartinai nustatytų išimokėjimo sąlygų.

Šiuo metu Taryba tiria valdžios įstaigose visus su namais susijusius klausimus, ir, gavus teigiamus atsakymus, reikės galutinai pasirašyti sutartį. Laiko teikiu labai mažą, todėl Tarybai yra būna tuoj turėti pakankamą sumą pinigų ar pasižadėjimų — vekselių. Be jau turimų \$4500, dar reikia surinkti bent \$4000, kad palūkanų mokėjimas nesužlugdytų Klubui finansiniai.

Gana mokiėti kitiems už sales bažnyčias, pabūvimas, susirinkimas, mokyklos ir kitai Klekvienas pagal savo išgalę įsigykitė Melbourne Lietuvių Klubui nario įnašą arba pasirašykite pasižadėjimų — vekselių. Visi mes turime savo asmeninių piniginių įpareigojimų ir būdų, tačiau bendras reikalas tęsiasi, visus nors truputį paskirti ir Lietuvių Namų įsigykimui.

Kiekvieną sekmadienį yra galima įsigyti nario įnašų, tačiau artėjanti Tautos šventė tesustiprina visų mūsų pasiryžimą dar daugiau prisidėti pinigais prie bendro tikslo.

Lygiai prieš du metus — Rugsėjo 8-ą — buvo pradėti platinti Lietuvių Namų įnašai, tad nuširdžiai kviečiame šios Tautos šventės metu atnešti savo dalį, kad, pagaliau, būtų galima užbaigti darbą, įvykdžius mūsų užsajomus. Nepasilikime nė vienas abejingas šiam gyvybiniam tautiniam reikalui!

Melbourne Lietuvių Klubui Taryba.

ADELAIDE

Adelaide rugsėjo 8-tos minėjimas įvyks sekmadienį, rugsėjo 16 d. Oficialioji dalis bus Australa Hall, Angas street, Adelaide. Pradžią 7 val. p.p. Salė bus atidaryta anksčiau, todėl dalyvių prašome nesivėluoti, nes po to seks meninė programos dalis, kurioje spūdis p. V. Šimkus vadovaujamas vyru choras, duodamas religinį koncertą, St. Ksaverio Katedroje. Religinis koncertas prasidės 8 val. p.p. ir užtruks apie vieną valandą.

ALB Adelaidės Apyl. Valdyba

KOLCHOZININKŲ EMIGRACIJA

SUTINKAMA Į RYTPRŪSIUS

Vokiečių spaudos žiniomis prie Rusijos prijungtos Rytprūsijos srytyse yra labai dau neapgyventų vietovių ir daug nederbamos žemės. Vokiečiai į Londoną, buvo sustoję Karaliaučiuje ir patys matę naujintus laukus. Jie tad sukūrė naujos „emigracijos“ planą į Rytprūsiją. Iki 1960 metų norima apgyvendinti 600.000 rusų kolchozininkų, kurie čia visam laikui apsigyventų ir pasilikytų. Kas met bus įkuriami po 100.000 rusų. Karaliaučiuje steigama Žemės Ūkio mokykla, kurioje mokysis 3000 jaunų kolchozininkų. Šiuo metu jau yra atvykę 2.300 rusų šeimų į Rytprūsiją, kurie pradėdami įkurdinti Karaliaučiaus ir Irsutės apylinkėse.

MIRĖ PROF. PRIALGAUSKAS.

Š.m. liepos mėn. 16 d. Šiauliuose mirė muzikas-pianistas, profesorius Ignas prialgauškas, sulaukęs 85 metų amžiaus.

SENIAUSIA LIETUVIŲ PREKYBA MELBOURNE

Richmond General Stores

3 COPPEN STREET, RICHMOND

Maisto, sporto ir smulkių reikmenų prekyba.

Savininkai A. ir J. VAITIEKONAI,

LIETUVIAI, PALAIKYKITE SAVO PREKYBĄ!

RUMEL COMPANY

124-130 HARDWARE STREET, MELBOURNE, C.1.

(Little Lonsdale st. kampas)

Siuntiniai i Lietuva

TELEFONAI: — MU2666 ir MU1887.

Visos išlaidos padengiamos per mūsų firmą. — Gavėjas neturi nieko mokėti už siuntinio pristatymą. — Visi siuntiniai pilnai apdraudžiami. Rašykite, arba skambinkite dėl katalogų.

POZNANES SUKILELIS PASAKOJA

● Atkelta iš 1 puslapio

kams. Duonos kilogramas kaštuoja 3,70 zlotų. Viso Poznanėje liko tik trys ar keturios privačios krautuvės, Duona, kurią mes gauname yra valstybinė. Pasiūtas kos-tiumas kaštuoja nuo 1500 iki 2000 zlotų. Tas yra daugiau, negu darbininkas gauna per mėnesį. Turi arba badauti, arba vaikščioti apšepęs. Užsakytas kostiumas pasilvėję kaštuoja 800 zlotų vienas ydardas, visas kostiumas apie 3000 zlotų. Joks darbininkas negali leisti sau tokios prabangos. Tik tai dieji komunistai gauna gerus rūbus; jie turi savo specialius sandėlius.

Kalbėdamas apie birželio 28 d. įvykius p. Kaczmarek pasakė: „Man buvo įdomu žinoti, ar iš tikrųjų bus streikas. Atrodė, kad tai yra neįmanoma. Kaip tu čia gali streikuoti, jeigu vienas blogas žodis, garsiai pasakytas gatvėje, tave pasodina į kalėjimą? Bet aš ėjau link miesto centro ir mačiau darbininkus, ateinančius iš Stalino fabriko pusės. Kai mes artėjome prie pilies, kur yra seno miesto rotušė, kitos darbininkų grupės jungėsi ir rikiuotė. Rinkosi ir kiti poznaniečiai krautuvininkai, tramvajaus darbininkai ir kiti.

Prie rotušės Stalino fabriko darbininkai šaukė, kad jie nori matyti miesto burmistrą. Bet jis nepasirodė. Niekas nepasirodė. Tenai buvo iškabinta visų kraštų vėliavos, kadangi tai buvo Poznanės mugė. Tada kažkas suriko: „Šalin priešo vėliavas! Vienas iš minios užlipo prie vėliavų, minia pradėjo spauti ir greitai laiku visos raudonos vėliavos atsidadė žemei. Kadą Sovietų Sąjungos vėliava nukrito visa minia plojo ir džiūgavo. Visi buvo laimingi. Ir aš buvau laimingas. Tai buvo priešo vėliava, nes Sovietai yra Lenkijos okupantai. Kažkas pasakė, kad labai galimas dailtas, kad darbininkų delegacija yra kalėjime. Visi minia sujudo ir po trumpo laiko visi buvome prie kalėjimo Mlynyska gatvėje. Sargybiniai nesudarė jokio vargo. Jie tuojau atidavė mums savo ginklus; žmonės daugiau ginklų rado įstaigoje, apie 50 ar daugiau įskaitant keletą automatų. Kaliniai tuojau atėjo į įstai-gą ir pradėjo mėtyti per langus by-las. Kai aš nuvykau į kiemą, ten buvo didelė ugnis, kurioje degė kalinių bylos. Vėliau aš nuėjau ant kampo, kur buvo slapstosios policijos būstinė. Ten šaudė. Policija šaudė taip pat, šaudė ir minia į tuos namus. Vienas iš mano draugų, kuris matė tuos įvykius iš artiau, man papasakojo, kad kai mi-

nia žygiavo link tų namų policija suriko: „Stok“. Minia neklausė. Tada moteris, policijos uniformoje, pradėjo šaudyti į minią. Pusę valandos vėliau, apie vidurdienį, pasirodė trys lenkų tankai. Žmonės šaukė: „Lenkai, nešaudykite lenkų!“ Iš dviejų tankų išlipo karbininkas gauna per mėnesį. Turi arba badauti, arba vaikščioti apšepęs. Užsakytas kostiumas pasilvėję kaštuoja 800 zlotų vienas ydardas, visas kostiumas apie 3000 zlotų. Joks darbininkas negali leisti sau tokios prabangos. Tik tai dieji komunistai gauna gerus rūbus; jie turi savo specialius sandėlius.

Kalbėdamas apie birželio 28 d. įvykius p. Kaczmarek pasakė: „Man buvo įdomu žinoti, ar iš tikrųjų bus streikas. Atrodė, kad tai yra neįmanoma. Kaip tu čia gali streikuoti, jeigu vienas blogas žodis, garsiai pasakytas gatvėje, tave pasodina į kalėjimą? Bet aš ėjau link miesto centro ir mačiau darbininkus, ateinančius iš Stalino fabriko pusės. Kai mes artėjome prie pilies, kur yra seno miesto rotušė, kitos darbininkų grupės jungėsi ir rikiuotė. Rinkosi ir kiti poznaniečiai krautuvininkai, tramvajaus darbininkai ir kiti.

Prie rotušės Stalino fabriko darbininkai šaukė, kad jie nori matyti miesto burmistrą. Bet jis nepasirodė. Niekas nepasirodė. Tenai buvo iškabinta visų kraštų vėliavos, kadangi tai buvo Poznanės mugė. Tada kažkas suriko: „Šalin priešo vėliavas! Vienas iš minios užlipo prie vėliavų, minia pradėjo spauti ir greitai laiku visos raudonos vėliavos atsidadė žemei. Kadą Sovietų Sąjungos vėliava nukrito visa minia plojo ir džiūgavo. Visi buvo laimingi. Ir aš buvau laimingas. Tai buvo priešo vėliava, nes Sovietai yra Lenkijos okupantai. Kažkas pasakė, kad labai galimas dailtas, kad darbininkų delegacija yra kalėjime. Visi minia sujudo ir po trumpo laiko visi buvome prie kalėjimo Mlynyska gatvėje. Sargybiniai nesudarė jokio vargo. Jie tuojau atidavė mums savo ginklus; žmonės daugiau ginklų rado įstaigoje, apie 50 ar daugiau įskaitant keletą automatų. Kaliniai tuojau atėjo į įstai-gą ir pradėjo mėtyti per langus by-las. Kai aš nuvykau į kiemą, ten buvo didelė ugnis, kurioje degė kalinių bylos. Vėliau aš nuėjau ant kampo, kur buvo slapstosios policijos būstinė. Ten šaudė. Policija šaudė taip pat, šaudė ir minia į tuos namus. Vienas iš mano draugų, kuris matė tuos įvykius iš artiau, man papasakojo, kad kai mi-

nia žygiavo link tų namų policija suriko: „Stok“. Minia neklausė. Tada moteris, policijos uniformoje, pradėjo šaudyti į minią. Pusę valandos vėliau, apie vidurdienį, pasirodė trys lenkų tankai. Žmonės šaukė: „Lenkai, nešaudykite lenkų!“ Iš dviejų tankų išlipo karbininkas gauna per mėnesį. Turi arba badauti, arba vaikščioti apšepęs. Užsakytas kostiumas pasilvėję kaštuoja 800 zlotų vienas ydardas, visas kostiumas apie 3000 zlotų. Joks darbininkas negali leisti sau tokios prabangos. Tik tai dieji komunistai gauna gerus rūbus; jie turi savo specialius sandėlius.

Kalbėdamas apie birželio 28 d. įvykius p. Kaczmarek pasakė: „Man buvo įdomu žinoti, ar iš tikrųjų bus streikas. Atrodė, kad tai yra neįmanoma. Kaip tu čia gali streikuoti, jeigu vienas blogas žodis, garsiai pasakytas gatvėje, tave pasodina į kalėjimą? Bet aš ėjau link miesto centro ir mačiau darbininkus, ateinančius iš Stalino fabriko pusės. Kai mes artėjome prie pilies, kur yra seno miesto rotušė, kitos darbininkų grupės jungėsi ir rikiuotė. Rinkosi ir kiti poznaniečiai krautuvininkai, tramvajaus darbininkai ir kiti.

Prie rotušės Stalino fabriko darbininkai šaukė, kad jie nori matyti miesto burmistrą. Bet jis nepasirodė. Niekas nepasirodė. Tenai buvo iškabinta visų kraštų vėliavos, kadangi tai buvo Poznanės mugė. Tada kažkas suriko: „Šalin priešo vėliavas! Vienas iš minios užlipo prie vėliavų, minia pradėjo spauti ir greitai laiku visos raudonos vėliavos atsidadė žemei. Kadą Sovietų Sąjungos vėliava nukrito visa minia plojo ir džiūgavo. Visi buvo laimingi. Ir aš buvau laimingas. Tai buvo priešo vėliava, nes Sovietai yra Lenkijos okupantai. Kažkas pasakė, kad labai galimas dailtas, kad darbininkų delegacija yra kalėjime. Visi minia sujudo ir po trumpo laiko visi buvome prie kalėjimo Mlynyska gatvėje. Sargybiniai nesudarė jokio vargo. Jie tuojau atidavė mums savo ginklus; žmonės daugiau ginklų rado įstaigoje, apie 50 ar daugiau įskaitant keletą automatų. Kaliniai tuojau atėjo į įstai-gą ir pradėjo mėtyti per langus by-las. Kai aš nuvykau į kiemą, ten buvo didelė ugnis, kurioje degė kalinių bylos. Vėliau aš nuėjau ant kampo, kur buvo slapstosios policijos būstinė. Ten šaudė. Policija šaudė taip pat, šaudė ir minia į tuos namus. Vienas iš mano draugų, kuris matė tuos įvykius iš artiau, man papasakojo, kad kai mi-

nia žygiavo link tų namų policija suriko: „Stok“. Minia neklausė. Tada moteris, policijos uniformoje, pradėjo šaudyti į minią. Pusę valandos vėliau, apie vidurdienį, pasirodė trys lenkų tankai. Žmonės šaukė: „Lenkai, nešaudykite lenkų!“ Iš dviejų tankų išlipo karbininkas gauna per mėnesį. Turi arba badauti, arba vaikščioti apšepęs. Užsakytas kostiumas pasilvėję kaštuoja 800 zlotų vienas ydardas, visas kostiumas apie 3000 zlotų. Joks darbininkas negali leisti sau tokios prabangos. Tik tai dieji komunistai gauna gerus rūbus; jie turi savo specialius sandėlius.

Kalbėdamas apie birželio 28 d. įvykius p. Kaczmarek pasakė: „Man buvo įdomu žinoti, ar iš tikrųjų bus streikas. Atrodė, kad tai yra neįmanoma. Kaip tu čia gali streikuoti, jeigu vienas blogas žodis, garsiai pasakytas gatvėje, tave pasodina į kalėjimą? Bet aš ėjau link miesto centro ir mačiau darbininkus, ateinančius iš Stalino fabriko pusės. Kai mes artėjome prie pilies, kur yra seno miesto rotušė, kitos darbininkų grupės jungėsi ir rikiuotė. Rinkosi ir kiti poznaniečiai krautuvininkai, tramvajaus darbininkai ir kiti.

Prie rotušės Stalino fabriko darbininkai šaukė, kad jie nori matyti miesto burmistrą. Bet jis nepasirodė. Niekas nepasirodė. Tenai buvo iškabinta visų kraštų vėliavos, kadangi tai buvo Poznanės mugė. Tada kažkas suriko: „Šalin priešo vėliavas! Vienas iš minios užlipo prie vėliavų, minia pradėjo spauti ir greitai laiku visos raudonos vėliavos atsidadė žemei. Kadą Sovietų Sąjungos vėliava nukrito visa minia plojo ir džiūgavo. Visi buvo laimingi. Ir aš buvau laimingas. Tai buvo priešo vėliava, nes Sovietai yra Lenkijos okupantai. Kažkas pasakė, kad labai galimas dailtas, kad darbininkų delegacija yra kalėjime. Visi minia sujudo ir po trumpo laiko visi buvome prie kalėjimo Mlynyska gatvėje. Sargybiniai nesudarė jokio vargo. Jie tuojau atidavė mums savo ginklus; žmonės daugiau ginklų rado įstaigoje, apie 50 ar daugiau įskaitant keletą automatų. Kaliniai tuojau atėjo į įstai-gą ir pradėjo mėtyti per langus by-las. Kai aš nuvykau į kiemą, ten buvo didelė ugnis, kurioje degė kalinių bylos. Vėliau aš nuėjau ant kampo, kur buvo slapstosios policijos būstinė. Ten šaudė. Policija šaudė taip pat, šaudė ir minia į tuos namus. Vienas iš mano draugų, kuris matė tuos įvykius iš artiau, man papasakojo, kad kai mi-

nia žygiavo link tų namų policija suriko: „Stok“. Minia neklausė. Tada moteris, policijos uniformoje, pradėjo šaudyti į minią. Pusę valandos vėliau, apie vidurdienį, pasirodė trys lenkų tankai. Žmonės šaukė: „Lenkai, nešaudykite lenkų!“ Iš dviejų tankų išlipo karbininkas gauna per mėnesį. Turi arba badauti, arba vaikščioti apšepęs. Užsakytas kostiumas pasilvėję kaštuoja 800 zlotų vienas ydardas, visas kostiumas apie 3000 zlotų. Joks darbininkas negali leisti sau tokios prabangos. Tik tai dieji komunistai gauna gerus rūbus; jie turi savo specialius sandėlius.

Kalbėdamas apie birželio 28 d. įvykius p. Kaczmarek pasakė: „Man buvo įdomu žinoti, ar iš tikrųjų bus streikas. Atrodė, kad tai yra neįmanoma. Kaip tu čia gali streikuoti, jeigu vienas blogas žodis, garsiai pasakytas gatvėje, tave pasodina į kalėjimą? Bet aš ėjau link miesto centro ir mačiau darbininkus, ateinančius iš Stalino fabriko pusės. Kai mes artėjome prie pilies, kur yra seno miesto rotušė, kitos darbininkų grupės jungėsi ir rikiuotė. Rinkosi ir kiti poznaniečiai krautuvininkai, tramvajaus darbininkai ir kiti.

Prie rotušės Stalino fabriko darbininkai šaukė, kad jie nori matyti miesto burmistrą. Bet jis nepasirodė. Niekas nepasirodė. Tenai buvo iškabinta visų kraštų vėliavos, kadangi tai buvo Poznanės mugė. Tada kažkas suriko: „Šalin priešo vėliavas! Vienas iš minios užlipo prie vėliavų, minia pradėjo spauti ir greitai laiku visos raudonos vėliavos atsidadė žemei. Kadą Sovietų Sąjungos vėliava nukrito visa minia plojo ir džiūgavo. Visi buvo laimingi. Ir aš buvau laimingas. Tai buvo priešo vėliava, nes Sovietai yra Lenkijos okupantai. Kažkas pasakė, kad labai galimas dailtas, kad darbininkų delegacija yra kalėjime. Visi minia sujudo ir po trumpo laiko visi buvome prie kalėjimo Mlynyska gatvėje. Sargybiniai nesudarė jokio vargo. Jie tuojau atidavė mums savo ginklus; žmonės daugiau ginklų rado įstaigoje, apie 50 ar daugiau įskaitant keletą automatų. Kaliniai tuojau atėjo į įstai-gą ir pradėjo mėtyti per langus by-las. Kai aš nuvykau į kiemą, ten buvo didelė ugnis, kurioje degė kalinių bylos. Vėliau aš nuėjau ant kampo, kur buvo slapstosios policijos būstinė. Ten šaudė. Policija šaudė taip pat, šaudė ir minia į tuos namus. Vienas iš mano draugų, kuris matė tuos įvykius iš artiau, man papasakojo, kad kai mi-

nia žygiavo link tų namų policija suriko: „Stok“. Minia neklausė. Tada moteris, policijos uniformoje, pradėjo šaudyti į minią. Pusę valandos vėliau, apie vidurdienį, pasirodė trys lenkų tankai. Žmonės šaukė: „Lenkai, nešaudykite lenkų!“ Iš dviejų tankų išlipo karbininkas gauna per mėnesį. Turi arba badauti, arba vaikščioti apšepęs. Užsakytas kostiumas pasilvėję kaštuoja 800 zlotų vienas ydardas, visas kostiumas apie 3000 zlotų. Joks darbininkas negali leisti sau tokios prabangos. Tik tai dieji komunistai gauna gerus rūbus; jie turi savo specialius sandėlius.

Kalbėdamas apie birželio 28 d. įvykius p. Kaczmarek pasakė: „Man buvo įdomu žinoti, ar iš tikrųjų bus streikas. Atrodė, kad tai yra neįmanoma. Kaip tu čia gali streikuoti, jeigu vienas blogas žodis, garsiai pasakytas gatvėje, tave pasodina į kalėjimą? Bet aš ėjau link miesto centro ir mačiau darbininkus, ateinančius iš Stalino fabriko pusės. Kai mes artėjome prie pilies, kur yra seno miesto rotušė, kitos darbininkų grupės jungėsi ir rikiuotė. Rinkosi ir kiti poznaniečiai krautuvininkai, tramvajaus darbininkai ir kiti.

Prie rotušės Stalino fabriko darbininkai šaukė, kad jie nori matyti miesto burmistrą. Bet jis nepasirodė. Niekas nepasirodė. Tenai buvo iškabinta visų kraštų vėliavos, kadangi tai buvo Poznanės mugė. Tada kažkas suriko: „Šalin priešo vėliavas! Vienas iš minios užlipo prie vėliavų, minia pradėjo spauti ir greitai laiku visos raudonos vėliavos atsidadė žemei. Kadą Sovietų Sąjungos vėliava nukrito visa minia plojo ir džiūgavo. Visi buvo laimingi. Ir aš buvau laimingas. Tai buvo priešo vėliava, nes Sovietai yra Lenkijos okupantai. Kažkas pasakė, kad labai galimas dailtas, kad darbininkų delegacija yra kalėjime. Visi minia sujudo ir po trumpo laiko visi buvome prie kalėjimo Mlynyska gatvėje. Sargybiniai nesudarė jokio vargo. Jie tuojau atidavė mums savo ginklus; žmonės daugiau ginklų rado įstaigoje, apie 50 ar daugiau įskaitant keletą automatų. Kaliniai tuojau atėjo į įstai-gą ir pradėjo mėtyti per langus by-las. Kai aš nuvykau į kiemą, ten buvo didelė ugnis, kurioje degė kalinių bylos. Vėliau aš nuėjau ant kampo, kur buvo slapstosios policijos būstinė. Ten šaudė. Policija šaudė taip pat, šaudė ir minia į tuos namus. Vienas iš mano draugų, kuris matė tuos įvykius iš artiau, man papasakojo, kad kai mi-

nia žygiavo link tų namų policija suriko: „Stok“. Minia neklausė. Tada moteris, policijos uniformoje, pradėjo šaudyti į minią. Pusę valandos vėliau, apie vidurdienį, pasirodė trys lenkų tankai. Žmonės šaukė: „Lenkai, nešaudykite lenkų!“